Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; af Oehlenschläger.
Titel | Title:	Nordens Guder : et episk Digt
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt paa Forfatterens Forlag, 1819
Fysiske størrelse | Physical extent:	[10], 388 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54. - 101.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 01760 4

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nordens Guder.

Et episk Digt

af

Oehlenschläger.

Kiøbenhavn, 1819.

Trykt paa Forfatterens Forlag, hos H. F. Popp.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Oldingen med Ungdomsild og Blidhed,

Statsmanden med Følelse for det Skiønne,

Stormanden med Videnskaber og Smag,

Riigmanden med Ædelmod,

Min faderlige Velgiører:

Herr Ernst Henrik

Greve af Schimmelmann

Helliges,

med Taknemmelighed og sønlig Ærefrygt,

dette Digt!

Indhold.

Aser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: Den skabende, skiønne, den forstyrrende plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslaaer Thor at reise til Jothunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog giør han to unge Mennesker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Hiem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hævne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser andengang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lefter Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hævner han sig, og afskiærer hen-

Bes Haar, mens huu sover. Trungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igien et Guldhaar til Sif hos Dværgene; skaffer Thor en ny Hammer, Freier sin Ganger Gullinbørste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstiæle Ydun fra Valhal, giør han det gierne, for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne svækkes. Da spaae Nornerne: at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troskab, ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freya laaner ham sin Falkeham til Toget. Mens Ydun var borte har Freya mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun talmede. Skade har indtrængt sig i Valhal, og faaet Niord til Mand. Freier er ørkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig straffet, ved at see en deilig Mø i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning

mellem Aserog Jetter. Skirnir, hans Svend, troster sin Herre med at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier skiænker ham sit Sværd. Paa hin Reise har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne: den forvovne Tyr trodser den tappre Thor. Thor finder, hævner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires andengang hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Mjølnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar at Freya vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efterat Alferne først have skaffet ham Tilgivelse. Opægget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til et Bedrag:

saa de sende Thor, forklædt som Freya ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard hævner han sig, saasnart Mjolnir lægges i hans Skiød, og ihielslaaer alle Jetter, undtagen Oldinger og Børn, der bleve tilbage hos Utgardeloke, i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Qval, den nærværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Væsen for en Tid skal forgaae, og den fordærvede Skabning sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forsikringen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Ufryld og Glæde.

Sangene.

	Pag.
Thor drager paa Eventyr med Loke	1.
Kogleriet paa Heden	20.
Thor i Helheim	42.
Thor kommer til Utgard	53.
Giøgleriet i Utgard	66.
Kogleriet opdages	92.
Hiemreisen	104.
Thor besøger Jetten Hymir	115.
Thors Fiskerie	131.
Loke fatter Elskov til Sif	138.
Hvad Sif og Loke taldes ved	145.
Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene	151.
Yduns Ran	162.
Yduns Frelse	181.
Om Vanerne	195.
Skades Giftermaal	205.
Freiers Elskov	212.
Glæden i Valhal	222.

	Pag.
Einherjarne	231.
Bragis Sang om Gefion	242.
Skirnirs Samtale med Freier	250.
Freiers Sang ved Kilden	268.
Skirnirs Reise	270.
Gerdas Elskov	289.
Skirnir fuldender sit Ærinde	304.
Om Fenrisulven og Tyr	311.
Ægirs Giæstebud	321.
Lokes Svig	345.
Hammeren hentes	365.
Volas Spaadom	376.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer.
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist,
Og Kiærligheds Idrætter,
Om Asalokes List,
Om Valhal vil jeg sjunge,
Om Thors Bærsærkegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Saa melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld:
Femhundred, fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

Sær og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Kobber kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke Asa Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Er han meest høi og stor.
Han styrker bolde Helte
Alt med sin Manddoms Aand;
Om Lænd har han et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

Mislner, hans tunge Hammer,
Er dog den bedste Skat:
Hvorhelst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Beltet han griber efter,
Og giorder om sin Lænd,
Da voxe svart hans Kræfter,
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor alt er koldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hævn kun evig tænker,
Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukte Offrets Brænde
Rev Gudehuset om.
Da Odin sammenkaldte
De Aser til et Raad;
Og vredelig fortalte
Utgardelokes Daad.

Da nu de Aser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Og deres Blod blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste,
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jothunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

Til Bords da Hver sig satte,
Med Higen i sit Sind;
Thors Tanker var saa bratte,
Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
Den Jothun straffet faae.

Den asianske Herre,
Med staalbeklædte Bryst,
Tit spænder for sin Kerre,
Har til at age Lyst;
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gialder
Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Loke nævnet,
Blandt asianſke Mænd,
Som ofte did er ſtevnet
For Aſketræet hen;
Dannis er han tilſyne,
Men Falſkhed er hans Skik;
Under hans Øienbryne
Har han et liſtigt Blik.

Stor Snildhed er ham ſkienket:
De asianſke Mænd
Haver han ofte krænket
Og frydet tit igien.
Heel pyntelig i Tale
Er han, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asathor.

De vene Valhals Piger,
Med Kinden rosenrød,
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.
De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kerren hen.

Med Søm han fast mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæsted om stærken Bov,
Tog saa i Haand sin Hammer,
Bød Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer
Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte
Da Kerren forbi ham gik;
Der syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn:
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn;
Guldkerren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jothunbane
Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
Bestandig arg i Hu,
Har du ei Lyst at drage
Til Jothunheima nu?
Dig brænder ingen Lue;
Af Styrke har du nok;
Lyster dig ei at skue
Engang Utgardelok?

Da svared Thor hin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
Paa vore Pandsersærke
Ei kiendes Sværdebid,
Min Hielm har ingen Skrammer,
Den trodser Jernets Vold,
Og hvor min Mislner rammer,
Der styrter Dverg og Trold.

Kiørte den bolde Herre,
Den stærke Asathor,
Med Loke paa sin Kerre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smækkre Træer,
Net ligesom de vidste,
At Valhals Gud var nær.

Roser og smaa Fioler
Da falmed for hans Blik:
Det spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var ret som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veeg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steeg;
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild:
Der smilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Sac graaliglangsomt frem;
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hjem.
Thor fra sin gyldne Kerre
Da fordred Nattely.
Bonden giensvarte: Herre!
Det vil jeg strax dig sige.

Traadte med venligt Die
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Datter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os tvinger
At æde Jordens Rod.
Da bød dem Mislners Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Det er vel værd at høre
Saa underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre,
Kring Jorden Asathor;
Til Nadver han dem søder,
Kaster Skind og Been i Vraa:
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Den Dreng med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystig ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold:
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steeg i Skiold.
De fede Giedebukke
Da trøstelig de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var vorden liflig Mjød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde sin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund;
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først tilfulde
Man Drengens List fornam:
Bukken som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa hardt han Miølner krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand;
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Bisrn;
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

De Varsler var heel onde,
Den Nød var saare stor;
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asathor:
Bød ham alt, hvad han aatte
For Drengens onde Værk;
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved den Ovide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner blev heel blide,
Han op ham stande bød;
Han sagde, vil du mig give
Din Søn og Datter bold,
Da skal de hos mig blive
Og føre Stang og Skiold.

Da maatte sig vel glæde
Den Bonde af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Tialf' og Roska liden
Ei deres Glæde dulgte;
Bestandig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kerre
Tildes hos Bonden stod.
Til Jothunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel sige:
Tialf blev en Helt saa god;
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod.
Det voldte stærken Spise;
Dertil var han heel klog;
Thor monne høit ham prise.
Han bar den tunge Braag.

Roſka den vene Syſter
Vel havde Freyas Maal,
Om hendes trinde Bryſter
Sig hvælved ſtærken Staal.
Stolt af den Pandſerbule,
Hun ſmilte kiek og huld;
Over de Lokker gule
Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Miølner paa ſin Skulder,
Med Faſthed i ſit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans ſorte Lok ſig ſlynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig raſk afſted begav,
Da pludſelig de ſtode
For et vredladent Hav.
De ſtolte Bølger ſkummed,
Og rørte hviden Bund;
Ran, Ægirs Huſtru brummed
Huult fra ſin ſorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skieg er Tang.

Naar med sin Stang han rager
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Hlesey kan I finde
Hans Muskelthrone staae.
Ran er den Herres Qvinde;
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tit Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Vist Havets Skiønhed ei;
Høitideligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Og bad ham fæste Mod.
Du bød mig selv hiddrage,
Sagde den stærke Mand;
Nu vil vi ei forsage,
I hvad der møde kan.

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asathor;
Han lod ei Haabet glippe,
De Andre efterfoer.
Med Hjelm og Pandsersærke,
Opmuntred', uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

De strængte sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilvisse
At bryde vaaden Rum;
Hvit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel ſige:
Den underſtærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, ſom paa Jord;
Han ſine Sener ſpændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret ſom en Hval han rendte
Forbi de ſkarpe Skiær.

Kun ſielden længe dvæler
Den underſtærke Mand;
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand;
Der ſtod de, vandbetynget,
Ved Maanens matte Skin,
Uoi en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himlen ned til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte høit de Ord:
Nu lader os med hverandre
Ved dette røde Lius
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil vi ſeer et Huus.

De vandred op i Landet
Med Træthed og Besvær;
Snart siunke de i Sandet,
Gleed snart paa Isen der.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Roska hen.
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten var mørk at skue,
Som Jordens sorte Muld,
Den dunkle Himmelbue
Af røde Sværd var fuld,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vene Ms.
Man hørte store Hvaler
At fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Belte:
Utgardeloke fristet
De lyse Asgards Helte!
Han skal os ei forlede,
Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
Saa talde i sin Vrede
Gud-Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte.
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpen Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før:
Dets ene ganske Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To sødne Bukkebove
Da Hungeren fordrev,
Saa gik de hen at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haand alt under Kind,
Sin Mjølner han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han kunde sig vel trøste
Da ved sin bedste Skat,
Saa fast han den monne kryste
Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Et svart og vældigt Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var som Jorden brummed,
Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
Med røde Straalers Blod.
Det var, som Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbelte,
Og svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harme
Hen ad den mørke Vei:
Hvad tør saaledes larme,
Naar Hlorida ager ei?
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneskare,
Med Haler af røden Blod,
En Jothun brat opklare
Alt for den Herres Fod.
I Søvne han sig strakte,
Han var vel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da monne med Mislner høde
Den Herre kiek og bold;
Han vilde slaae tildøde
I Hast den arge Trold.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Og foer saa gramt afsted.
Han havde brede Skuldre,
Og stærke Knokkelled.
Ei mindste Ord han sagde,
En Stang kun var hans Værn.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde;
Ham lysted ei at true,
Grant ved de Lius saa røde
Han monne den Jothun skue.
Han sagde: Siig mig dette,
"Hvad est du for en Mand?"
Giensvarte stærken Jette:
Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
Med lange Stang i Haand
Jeg slaaer, at snarlig revner
Hver Ring, hvert Pandserbaand.
I Hielm og Pandserskiorte,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Loke sorte
I Utgards Herregaard.

Ikke du mig behøver
At sige her dit Navn.
Søn af en Sværdesløver!
Du est ei Jetters Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Asathor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Isse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter
I alt dit Kobber-klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd.

Den Jothun ydermere
Saaledes tog til Ord:
Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den Thor?
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe ad Valhals Gud,
Da vaagned den Herres Følge,
Og kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
Hvor er min Handske nu?
Hans tykke Hielmbusk vaied
Som Fieldets Grannetop;
Han sig til Jorden neied,
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
Ved aarle Morgentid,
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Grn.
Da monne brat forsage
De Kæmper af gandske Hu.

Thor hørtes da at tale,
En Helt saa kiek og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tilkidsfuld.
Ei Kraften i at voxe
Bestaaer, saa var hans Ord:
En Ulv tit vog en Oxe,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel ſige dette:
Ei ſkal mit Mod forgaae,
Skiøndt denne fule Jette
Lader til godt at ſlaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg ſkulde
Mistroe mit Hammerſkaft.

Det var ſig Jetten ſvare,
Han ſtøtted ſig til Spiud:
Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vil du kiere Herre,
I denne Ørk paa Sand?
Hvi ſtander uden Kerre
Thor i Troldkæmpeland?

Da ſvared med ſtor Ære
Den Gud, for Helte kier:
Mig lyſter her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hin Sorte
Jeg hørte mangt et Ord,
Snart inden for hans Porte
Staaer Valhals Aſathor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil,
Jeg frygter ei hans Lue,
Og ei hans Troldomsspil.
Før altid Jetter skialfe,
Naar frem treen Asathor.
Da smilte Rosk' og Tialfe
Ved deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang.
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser,
At nærmes dig min Drot.
Hvad hielper det, du raser?
Det blier din Skam og Spot.
Du kommer ei som Frende,
Du har et fiendtligt Sind.
Det vorder din Elende,
Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
Op til dit lyse Hjem.
Hvad gavner dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ørk hvor Stormen tuder,
Blev sat for at adskille
Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands,
De stolte Guder savnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har beskiæret
Et lystigt Herskerliv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke.
Inden Fieldets Volde
De vore kæmpestærke.
Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet hisset skiuler,
Vi dervt med Koller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae.

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold,
Han sagde: Onde Thusse,
Du est en arger Trold!
Min Mislner nu ei langer
Op mellem dine Bryn,
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
At tale saa til Thor?
Vil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i sorten Jord?
Skiøndt du dig høit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei du kan forskrække
Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere
Den Herre saa mangelund:
Var der af Jetter flere
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiæl;
Det skulde mig ret husvale
At slaae Enhver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
Med Daad og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer du at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asathors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilvisse
Med luftigskiøre Spær!
Jeg burde kløve din Isse
Med dette gode Sværd.
Vel Jordens Børn maa bløde
For Eders grumme Tand;
Men Thor kan Eder døde
Blot med sin Skiolderand.

Den graa Alfader satte
Jer hen i sorten Hiem:
Blandt Luer, Biergets Skatte,
I lumsk kun bryde frem.
Kun Natten Eder maner,
Da faae I Overhaand;
Er Livets lumske Baner,
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Diet udhugge
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer Eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel Eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal Jer brat nedknuse;
Bierget blier Eders Grav.
Da Eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigkloge Dverge
Maae Eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi eengang smykke
Med Eders røde Tvæt.

Mjølner min tunge Hammer
Gav mig en Dverg saa god.
Under dens dybe Skrammer
Frempibler Dødsens Flod.
Disligest dette Belte,
Som giør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!
Saa taled Asathor.

Det var sig Jetten svare,
Han ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Mjølner høit i Haand.
Da giøs den arge Jette
Alt ved den Herres Mod.
Han sagde: Lad os ei trætte,
Du ædle Kæmpe god.

Jeg vil dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem.
Jeg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han sagde ydermere:
Du est en tapper Mand,
Kiært vil det Loke være
At see dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
Langs ad den stille Sø.
Da var ei ræd tilmode
Selv Roska venen Mø.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor den stærke Mand.

Som nu de længer ginge
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
I røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med de møre Baand.
Han sagde, du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god som nogensinde
Du den hos Sif kan faae.

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Alt paa den grønne Jord.
Nær ved de stille Skove,
Udi det lune Læ
Den Jothun monne sove
Under et løvfuldt Træ.

Gud Thor dertil vel Tialfe,
Samt Lok' og Roska hvid,
Husvalt af Markens Alfe,
I svalen Aftenstid,
Paa Græsset ned sig satte
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
Vi maae det mage, Kiære,
At Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varlig tage
Om Braagens møre Baand;
Derfor o Roska sage,
Jeg gier den i din Haand.

Sank da med venlig Villie,
Alt under grønne Træ,
Roska den hvide Lillie
Paa sine runde Knæ.
Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand,
Det Arbeid lidet nyttet;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra moosgroete Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vil vist ei formene,
At vi vor Nadver faae;
Din Syster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han vel mon fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

Slig Knude ei man bryder
Med en lemfældig Haand,
Klogt giør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane,
Da svared Asathor,
Dem har jeg lovt at skaane,
Og bryder ei mit Ord.

Loke du bolde Kæmpe,
Min snilde Følgesvend!
Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
Gak du til Braagen hen!
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt ja skiult i Løn,
Det troer jeg vel, du mægter,
Du fagre Laufeys Søn.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen List —
Men intet det monne bevende
Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarligt haste,
Han var ei længe seen;
Han greb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad —
Men med de stærke Hænder
Han skilte intet ad.

Greb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.
Heel kraftigt da han hugged,
Han brugte vel sin Haand —
Men end bestandig lukked
For Braagen de seige Baand.

Da hæved Thor hin stærke
Sin Mislner med Hænder begge;
Han sagde: Jeg kan mærke,
At Trolden mig vil giække,
Thi vil jeg nu ham dræbe
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod sig klæbe,
Paa brustne Pandsersærk.

Gik for den Trold at døde
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Mislner høde,
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande,
Mellem de tykke Bryn.
Det maatte de Kæmper sande,
Det var et gruligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Diet halv oplod;
Han saae, i Harniſk klare
Thor ved hans Side stod.
Han qvad: Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Braagen?
Har du nu skilt den ad?

I Harm da Thor mon blusse,
Han beed sig i sin Læbe.
Han tænkte: Onde Thusse!
Jeg skal dig dog vel dræbe:
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønnen Vold.
Hvit det i Skoven rumled,
Saa snorked leden Trold.

Slog da med Kraft og Harme
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heel mandeligt og tit.
Der gnistred Ild og Flammer,
Den Gud var vred i Sind:
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Jeg sover i en Lund.
For tit jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor staaer det sig med Braagen?
Nu dog vel løst den er?

Derpaa sig Trolden vendte,
Og sov paa bløden Jord.
Da fast sit Belte spændte
Den stærke Asathor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forfærd af Skoven flye.

Hans Øine stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel mødig da og seen.
Han sagde: Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top.
Han sagde: Nu det bliver,
O stærke Thor, vel bedst,
At did du dig begiver,
Hvor du din Hu har fæst.

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Trold
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man da langt henne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han sagde: Ei du studse
For disse stærke Baand.
Han lagde Thor i Hænde
Et Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: Med dets Ende
Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa ſige,
Jeg kan ei længer gaae.
I Utgardlokes Rige
Fleer Jetter I ſee vil faae.
Lad Eder ei forfærde,
Gaaer frem paa ſikker Fod.
I har jo ſtærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa ſin Vei han ſatte,
Mens faſt han Braagen bandt,
Hen mod de Klipper bratte
I Nordens fierne Kant.
Han gik med Skridt heel ſnare
Ind i den Biergerad.
Da drog hin Kæmpeſkare
Mod Utgards mørke Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgivre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gleed de to tilbage
Hen paa den glatte Jis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat,
Da Tialf og Roska gyste,
Men frem gik Asathor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De trgadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraa Field;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld:
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
I Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Udi den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage
Udi den Biergerad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødligblege
Og under Dine blaae;
De op fra Bænken stege,
Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Saae i et andet Land.
De monne svarligt fryse
Udi det kolde Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Lin.
De Hamre graalighvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Da Asathor fremtreen.

De sagde: Ingensinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om!
Saa dybt de monne sukke
Udi den skule Vraae;
De sagde: Vi tør indlukke
Kun dem, som døe paa Straae.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i livlig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blakketbleg en Qvinde
Uddeler Sorg og Qvalm,
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?

Da sagde Thor hin stærke
Til Rosk' og sine Mænd:
Nu kan jeg fuldvel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
Saavidt jeg Sagen fatter,
Vi nu for Helheim staae.
Loke, din blege Datter
Vi snart at see vil faae.

Da hørtes Loke klage,
I Kinden steg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa Mod.
Han sagde: Jeg vil ei skue
Min Ret saa drøvelig;
Til Asgards lyse Lue
Jeg atter svinger mig.

Da raabte Thor hin faste,
En Gud saa god som stærk:
Du maa dig ei forhaste
Med overilet Værk.
Hvad nytter Sorg hin svare
Nu over Skiebnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare.
Den sømmer sig ei en Gud.

Vel af en Jetteqvinde
Du dig bedaare lod;
Det Gode ingensinde
Sprang frem af Jetteblod:
Men vist din Elskovsbrynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun lod din Daad fremskynde,
Den Norne, viis og klog.

Man for din Æt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder saavelsom Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer;
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten i møder
For at det snart forgaaer;
Saaledes Fenris skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Kvide
Og Død adskilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Snog saa grøn,
Omspænder Jordens Hierte,
Det, Loke, er din Søn.

Vel var det, Asa kiære,
At Hel du avled stærk,
Hun bør høiagtet være,
Hun straffer Nidingsværk.
Hun er min Hævnerinde,
Hun tugter rædde Mænd;
Thi lad din Sorg forsvinde,
Og vend ei om igien.

Alt ved den kloge Tale
Forsvandt da Lokes Frygt.
Han kunde sig husvale
Ret ved den Herres Kløgt.
Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind:
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
Med sine Mænd afsted.
Høit monne den Hal gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Roska liden,
Den fagre Lillievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved sin Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued,
Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var saa syglighvide,
Thor vandred mod dem hen;
De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sveed.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig og beed.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Og skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true.
Halv var hun hvid, mod Fod,
Mod Issen blaa at skue,
Af underløbet Blod.

Et Dødningbeen det hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
Hun strakte ud til Qvide,
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Det var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaaligt lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel skued,
Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtig ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strænge Ord:
Saa gaa det hver en Qvinde,
Som ei tør følge Thor!

I uselige Daarer!
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel jer evig saarer,
Med Qval og bitter Nød.
I lod ei Hielmen hvælve
Om Issen kiekt i Strid;
I skabtes til at skiælve,
Saa skiælv til Evigtid!

Derpaa den ſtrænge Kæmpe
Treen faſt for Hela frem,
Han maatte Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.
Han ſagde: Guſtne Qvinde!
Retfærdigt ſtraffer du,
Dog ſtaaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil ſtod faſt mit Sind,
Da kunde han ſaa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi ſiig mig, hvis du mægter,
Hvad Vei jeg vandre maa,
For til de ſtærke Slægter
I Jothunheim at gaae.

Da ſkreg til Mislners Svinger
Hel, med ſin Stemme ſtyg;
Det klang ſom Sværdet klinger
Udi en Pandſerryg:
Forlad min ſorte Bue!
Gak frem, ſnart eſt du der.
Det blinder mig at ſkue
Din Sundheds Roſenkiær.

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;
Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham og sukked,
I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Af Hulen snarlig ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer med hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Den Gud da snarlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laa ret for hans Øie
Den store Utgardstad,
Det kunde vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der, med Hænd paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smilte til hans Hammer;
De havde Klippeskiolde
Og Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igien,

Det Jetteſpyd hin lange,
Som Tialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Alt med ſin Kraft ſaa ſvar.
Hardt det mod Porten ſtevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opſprang.

Da maatte Roſka ſkielve,
Hun fandt ſig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælve,
Og ſkiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot,
Der, finge de at vide,
Var Utgardlokes Slot.

Udi den ſkumle Bolig
Ei ſkinte mindſte Sol;
Der ſad den Høvding rolig
I ſteenudhugne Stol:
Omkring den Drot hin ſvare,
Som der ſaa trøſtig ſad,
Stod udi Harniſk klare
En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Han rørte ei en Sene,
Som Marmor, sortegraa;
Med røde Ædilstene
Paa Asathor han saae.

Udi den dybe Hule
Der var stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Alt med sin Kiølv af Malm:
Da lyste Biergets Kløfter
Med Sølv og røden Guld,
Jld giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Den Drot da talde saa:
Du seer at Loftet vakler,
Thi er det bedst at gaae.
Sit Blik Gud Thor da hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

Han sagde: Det maa synke,
Som ei kan høve sig.
Du skal mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
I Biergets Side stor,
En hvid og døsig Taage
Ud af sit Giemme foer.
Den monne rundtom fare
Udi en Bølgedands,
Omkring hin Asaskare
Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stivt:
Dit Field mig ei kan dræbe,
Og heller ei din Gift.
Valhalla jeg forlader,
Jeg er sædvanlig tryg,
As Odin er min Fader,
Min Moder kaldes Frygg.

Da svared brat behænde
Den Utgards fule Drot:
Jeg veed vel til hvad Ende
Du kommer i mit Slot.
Jeg veed fra hvem du stammer,
I lysen Klædebon,
Dog skrækker ei den Hammer,
Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
For stor og dristig Lid.
Husk: Jetterne er Jetter!
Og det fra Arilds Tid.
Før Aserne de leved,
Med megen Vælde stor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa Mislner og paa Thor.

Ved Verdens første Tide,
Før Vandet sank fra Næs,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Græs.
Mod Norden Jis og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muspels sydre Laage
Foer Ild og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Rimfrost i den Grav:
De blandte sig derinde,
Og der blev Draaber af.
Ild monne Kulden dæmpe
Og Kulden atter Ild;
Deraf fremstod en Kæmpe,
Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troldes Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er sæt.
Var da ei til din Kerre,
Som nu saa stolt du seer.
Da svared Tialfes Herre:
Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist giengielde,
Fortælle Sagnet tro:
Da, ved Alfaudurs Vælde,
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Rim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei 'ene,
Men og af Kiød og Blod.

I kolde stille Kræfter
Sig blandte rørigt Liv;
Da Bure blev; derefter
Blev Bør, han tog en Viv;
Af eders Æt han raner
Sin Hustru stærk og skiøn,
Da fødtes Æser, Vaner,
Og Alfers lyse Kiøn.

Hvad hele Verden aatte
Udi sit dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa voxe, hugges smaae,
Før der med liflig Flamme
En Høitidsild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
Saae I først Lyset her.
Vor Fader Børs Idrætter
Var dem at knuse Jer.
Han Ymer snart mon dæmpe,
Som ei hans Kraft medstod,
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

Bør kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf han skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been, de fierne
Bierge med megen Gru;
Skyerne af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Øienbryne
Blev sat i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad;
Hans hvælvethøie Pande
Vidt spændtes ud derpaa,
Da Himlen mon opstande;
Den farver Freia blaa.

Med Muspelheimske Gnister
Bør pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

Nu Bur' og Bør mon fælde,
To Træer ved ſalten Sø;
Da blev ved deres Vælde
En Svend, dertil en Mø.
Den Svend frem monne komme
Af Egens Bul ſaa kiek;
Møen den hulde Blomme
Sprang af en Roſenhæk.

Aſkur og Embla klare,
Blev ikke lidet glad,
Da Bure dem lod fare
Til Midgards ſtore Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang frem af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med ſin Qvinde
Kun undkom paa et Brag.
Fra dem allene ſtammer
Du med din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er ſæt.

Til disse mørke Sale
Vi bragte Eder hid.
Hvad har du da at prale
Om ældre Fødselstid?
Af Æser overvundet
Med alt dit Kogleri,
Est du til Fieldet bundet,
Og kun om Natten fri.

Men ret som Ukrud vilde
Ubreder sig heel snart,
Saa gaaer det ogsaa ilde
Med Eders Kæmpeart;
Mod Æsers Hær hin faste
I atter prøve paa
Jer dristigt at formaste;
Men det skal ilde gaae.

Ei nok at I fordærve
Den bolde Askurs Æt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved skammelig Idræt,
Men selv de Huse faste,
Som staae for Valhals Gud,
I vover at kuldkaste,
Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er herned,
For dig, o Trold! at sige,
At jeg din Trædskhed veed,
At Valhals Herre mægter,
Blot ved et Ord saa brat,
De Jothunheimske Slægter
Vel at fordærve plat.

Thors Blik stod høit i Lue
Ved disse stænge Ord;
Han var heel skiøn at skue,
Den stærke Asathor.
De gyldne Pläder lyste,
Ham paa det hvalte Bryst;
I Løn hver Jothun gyste,
Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung, af drevet Jern.
Ned gjennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten svage,
Den feige Utgards Drot:
Jeg lader dig ei drage
Med Vrede fra mit Slot.
Du skal din Fod her fæste
Endnu en stakket Tid.
Jeg vil dig venligt gieste,
Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leeg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt;
Saa kan vi uden Harme
See udi Kappelyst,
Hvo der har stærke Arme,
Og inandigt Kæmpebryst.

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.
Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fieldet,
Det var en sælsom Sang.
Gud Thor ved Roskas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper rundt nu sad,
Tog Loke snilt til Orde,
Den muntre Æsa glad:
Han saaes ei længe tøve,
Han raabte skiemtsom Viis:
En Leeg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da meskem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Og sagde: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand,
Han sagde: I at æde
Ei findes min Overmand.

Af hvad jeg nys har fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man før her mistet,
Man atter søge maa.
Du haver stærke Giester,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
I Stegersæt vel arbeide!

Da sagde Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
Der er fast intet værre,
End hungrig gaae fra Bord;
Dog skal du mærke, Kiære,
Skiønt du est Kostens Ven,
At du kan intet tære
Mod een af mine Mænd.

Asloke brat mon stødse,
Han hurtig reiste sig,
Han sagde: Onde Thusse,
Troer du at skrække mig?
Kaldte da Drötten svare,
Heel listig han maatte lee.
Da monne sig aabenbare
En Jothun sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han lød;
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harniſk brød:
De fleſte vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trold ei mon ſkule,
Kiækt han paa Guden ſaae.

Hans hvaſſe, ſtærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de ſad.
Hver Tand heel ſælſomt lyſte
Alt ved en Flamme ſtor.
Ung Roſka ſvarligt gyſte,
Af Skræk hun ſammenfoer.

Da bortſvandt Fieldets Skygge,
Sig Loke reiſte op,
Han ſagde: Du kan tygge,
Seer jeg, med al din Krop!
Dog, om du ogſaa bruger
Hvert Lem ſaa mangelund,
Troer jeg ei meer du ſluger,
End Loke med ſin Mund.

Et Fad man da indbragde,
Vel hamret ud af Guld.
Utgardelok det lagde
Med lækkre Brader fuld.
Den Trold, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da naad af al Formue,
Det siger jeg forsand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Asa-Lok behænde
Ret for den anden sad.
Da blev heel svarlig sluget,
Det var stor Lyst at see:
Paa engang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet,
Han var da saare mæt.
Jetten da ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel ofte loe;
Roska, Bondens Datter,
Var da i Hu saa fro.
De Giæster alle tillige
Som sadd' i Middagsstunden,
Den Dom da maatte sige:
At Loke var overvunden.

Da raabte Utgards Fyrste
Til Tialf i Brynien blaa:
Da dog ei meer vi tørste,
Lad os meer Latter faae!
Vor Gammen i at spøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forsøge
Nu dine Kræfter, du!

Da svared Tialf hin gode:
Hvad kalder du Forsøg?
Du maa dig ei hovmode
Ved Asalokes Spøg!
Han klædte mig i Plade;
I giør mig ingen Meen,
Skiøndt I kan fluge Fade,
Dertil, som Hunde, Been.

Den ſkulderbrede Jette
Til Tialfe atter ſkreg:
Vi vil herom ei trætte,
Siig nu kun frem en Leeg.
Da ſvared Tialf behænde,
Han lagde ſit Harniſk hen,
Saa vil tilmaals jeg rende
Med een af dine Mænd.

Da ſkreg den Drot i Bierge:
Slig Leeg er ſaare god!
Naar man ſig ei kan værge,
Saa bruger man ſin Fod.
Lader os ei ſpilde Tiden,
Slig Leeg du viſt forſtaaer;
Dog troer jeg Tommeliden
Dig fuld vel overgaaer.

Tialf rynked ſine Bryne,
Han beed i Læben ſig;
Da blev der ſnart tilſyne
En Dverg heel underlig:
Saa ſmidig ſom en Bue
Han var, men lidet før,
Man kunde ham grant ei ſkue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han sig beredte;
Snart snærped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte,
Alt efter sagten Vind.
Da sagde Tialf hin svare:
Slig Krop vist Faae har havt,
Dog skal til langt at fare
Ei Myghed blot, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Den Dverg og mødte Tialf.
Tialf vilde sin Harm ei røbe
Udi det skumle Bierg;
Han sagde: Lad os løbe
Engang endnu, o Dverg!

Det Løb da brat begyndte
Udi det hule Hiem,
Sig Tialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Den Dverg foer som en Alfe
I Hast til Maalet ud,
Da var derfra end Tialfe
Et svarligt Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
Man da beredte sig,
Da mon ei Dvergen tøve,
Troe mig heel sikkerlig.
Til Maalet han sig skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Tialf end stod.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Tialf var overvundet,
Der sagdes med een Mund.
Tialf sig i Krog mon sætte,
Den Dverg svandt som en Vind.
Tialfs Lemmer var saa trætte,
Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
Til Thor, den stærke Mand:
Du maa dog og udrette
En Idræt nu paa Stand.
Vel dine Kæmpers Lykke
Var her ei saare stor;
Men med et svarligt Stykke
Kan du dem hevne, Thor!

Da svared Thor hin høie,
Med Haand alt under Kind:
Det kan sig vel saa føie,
Bring mig et Horn herind!
Skiøndt Loke kunde ikke
Her æde med din Svend,
Vil jeg dog svarligt drikke,
Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelok behænde
Da vinkte, som tilforn,
Da treen een af hans Svende
I Hallen med et Horn:
Det var af Malm hin gule,
Med gamle Skrifter paa;
Uden den store Hule
Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunstig giort;
Heel stort han det mon agte,
Dog langtfra ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
Til Thor saa mangelund:
Den skal vist ikke tørste,
Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf for ilde Værk,
Da Hornet ud maa tømmes
Af slig en Kæmpe stærk.
Et Drag det sielden tømmer,
I to er Sæd at see,
Men ingen Mand det sømmer
At stikke det ud i tree.

Da sagde med stor Liste
Aslok til Utgards Drot:
Thor er vist ei den sidste
I Drik paa Odins Slot;
Naar han sin Haand udstrækker
Og efter Hornet taer,
Den Gud da fast forskrækker
Valhals Einheriar.

Ydun saa kielent kryster,
For ham sin Æblemost;
Et Kys paa hendes Bryster
Er ei saa sød en Kost.
Den Most kan Thor udtømme
Ret paa sin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgen,
Asodin har for Skik
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, som Hvermand hylder
For Dybden, Bredden fin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det smager fast som Viin.

Det kan jeg fuldvel sige:
Engang da Odin drog
Ud fra sit Guddomsrige,
Da Thor hans Bæger tog,
Han drak det ud til Bunde,
Den understærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
Den Asas Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han sagde, du fordrister
Dig aabenbar som i Løn,
Jeg troer, selv Skicbnen frister
Du rask, min kiække Søn?

Ved denne Drik, hin søde,
Gud Thor sin Viisdom fik.
Hans brune Kinder gløde
Endnu af denne Drik.
Hver Gud da monne dømme,
Det var en Idræt stor.
Skulde da nu ei tømme
Dit Horn den stærke Thor?

Da sagde Utgards Fyrste:
Hvo veed, om i Valhal
Man kan saaledes tørste,
Som her i denne Sal.
Da flux det Horn ophæved
Thor, med sin Arm saa stærk.
Dybt det i Bierget bæved,
Det var et svarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
Sæt det kun for din Læbe,
Da vil af Tørst og Hede
Ei Tungen til Ganen klæbe.
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag,
Han drak af Hornet klare
Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da saae udi det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft,
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.
Han slog i Panden Rynker,
Det var en svar Bedrift,
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

Monne da ned sig bøie
Den Herre som tilforn,
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn;
Da mærkte han med Vrede,
At det var fuldt som før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
Den stærke Asa god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Thusse
Som skued den Idræt,
Da monne blegnet studse,
Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han sin Stemme,
Og rakte Hornet hen;
Han sagde: I at drikke
Jeg seer I stande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
De Guder morgenrøde
End aldrig Horn udstukke;
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Mjød blier blandet,
Det har vi hist for Skik,
Meer kraftig, mindre vandet;
End denne ferske Drik.

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asathor:
Naar Skuldrene er brede,
Er ogsaa Bugen stor;
Men da kun nu vi spøge,
Saa er brat min Begiær,
At du vil kiækt forsøge
En anden Idræt her.

I disse høie Sale
Det er vor gamle Skik,
Os lystigt at husvale
Ved Leeg saavelsom Drik;
Thi vil vi nu ei tøve,
Da ingen end er trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat.
Da løb ad breden Tilie
En egen Art af Kat;
Den saae paa Thor heel bange
Og krymped tit sig ind,
Skiød Bugter som en Slange,
Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den ſtirred gridſk og ſlugen,
Med røde Øine ſmaae;
Den ſkiød ſig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae;
Den kunde ſin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Og var om Livet ſkaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den ſnoede ſig heel ſtyg;
Den logred med ſin Hale,
Saa ſkællet og saa tyk,
En Braad med tvende Kløfter
Sad i dens Gab, saa ſtor.
Lok ſagde: Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!

Da raabte med ſtor Ære
Den fagre Laufeys Æt:
Gud Thor kan evig bære,
Og bliver aldrig træt,
Han ſine Sener ſtrammer,
Saa kraftig og ſaa ſund;
Blot veier hans tunge Hammer
Viſt hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale:
Gud Thor gik ind en Nat
I Freyas lyse Sale,
Tog hendes Løibænk fat;
Han nænte ei at vække
Den fagre Rosenknop,
Han greb med Hænder begge,
Og løfted Sengen op.

Den Seng, det maae jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;
Dog bar han, uden Bulder,
Og uden mindste Sorg,
Den paa sin stærke Skulder,
Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Brat fandt sig did indbaaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Alt over hans stærke Magt.

Da nu den Gud med Ære
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da nu vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' alleen;
Han stærker' er end begge,
Hvad siger da vel Een?

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: Tag kun fat!
Maaskee er Freyas Kerre
Saa tung ei, som min Kat.
Da bød dem Thor hin faste
At tie begge stil;
Han monne ivrig haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearm.
Heel rædsomt da den susted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

Saavidt hans Arme rakte,
Han hsit den hæved op;
Men smidig den udstrakte
Alt meer sin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Gud Thor da monne slaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun dens ene Been,
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor med trætte Arme
Da slap den atter ned,
Han dulgte tavs sin Harme,
Og sig i Læber beed.

Den Kat da bort man bragde,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Tialfes Herre sagde:
Saaledes den Leeg gik!
Som Alt i disse Egne
Er Katten føer og stor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.

Da sagde Tialfes Herre
Alt udi Utgards Sal:
Ved Mislner og min Kerre!
Jeg hader Ord og Pral;
Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot, da frem du træde,
At prøve Favnetag.

De lemped mildt sin Stemme
Den Drot i samme Stund',
Han sagde: Ei du glemme,
At her vi lege kun,
At alt vort Værk herinde
Er et kortvilligt Spøg;
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes, til Forsøg!

Da meldte Lok' hin snilde,
Den Gud fra Asgards Slot:
Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Væg han hende stemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den gamle Ymers Mø,
Ei læst om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeøe?
Da med sin stærke Hammer
Dumdristig Jomfruflok
Han skiænkte slige Skrammer,
At hver fik snarlig nok.

Det var stor Lyst at skue
Ham med sin Mislner der,
Hvor kiæk han stod i Lue
Midt i den Qvindehær.
Een selv ham drukne vilde,
Det nedrigt var og slet.
Men hun kom ei forsilde —
Han traf med Stenen ret!

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
Slog Loke mod sin Isse,
At han til Jorden sank.
Han sagde: Jeg maa vel lære
Dig onde Ås paa Stund,
Den stærke Thor at ære,
Og tæmme kaaden Mund.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang.
Du uselige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!
Bespot de høie Guder,
Blandt hvem du tæller dig!
Saavist som Fenris tüder,
Din Straf blïer skrækkelig.

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
Hvor kan til Harm du vende
O Thor, saa let dit Sind?
Du veed at her vi søge
Ved Leeg at frydes ret;
Kan vi da ikke spøge
Med Tale, som Idræt?

Er da din store Vælde
Og Høimod, lyse Thor,
Saa svag, at jeg kan fælde
Den med et skiemtsomt Ord?
Af hine Møer, du dræbte,
Var ingen svag og spæd;
De Egeboller slæbte,
I Jern og Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
Som ſiunke for dit Sværd.
Alt om hin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.
Det gaaer viſt hende værre,
Det ſkrøbelige Siv.
Da ſagde Tialfes Herre:
Saa glem da denne Kiv!

Da ſtod i Hallen inde,
Ved knudret Krykkeſtok,
En ſaare gammel Qvinde,
Med filtet Marelok;
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun ſaae.

Han qvad: Det ei ſig ſømmer,
At med dig brydes Thor,
Før du en Moſt udtømmer
Hvis Frugt i Valhal groer.
Udaf et lidet Giemme
I Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt ſaa ſød.

Med milde Helteſæder
Han rakte Æblet hen;
Han ſagde: Naar du det æder,
Forynges du igien.
Det er af Bragis Have;
Det ſkiænker Ungdoms Liv;
Det er en koſtbar Gave
Fra Gudens unge Viv.

Da ſatte ſig paa Skammel
Den Qvind af Alder tung;
Hun ſagde: Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, dig ſkal nære,
Slut det i Skioldering!
Jeg intet kan fortære,
Og æder dog alle Ting.

Ved denne ſære Tale
Blev Thor heel underlig;
Udi de ſkumle Sale
Da Qvinden reiſte ſig,
Hun ſlyngte ſine Arme
Om ham med megen Liſt;
Han ſtred med Kraft og Harme,
Men ſank i Knæe tilſidſt.

Da Loke blev forfærdet,
Og Tialf og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: Du skal lede
Mig af dit Troldomsslot.

Mit Die sig oplader
Ei for dit Koglerie.
Den vise As, min Fader,
Mod sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd!
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Og nærme sig dit Hav,
Skal du dem ei forblinde,
Her i din egen Grav.

Derpaa han gik i Vrede
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede,
Heel ængstelig i Sind.
I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hin svare,
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomsten ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Blyantskiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Tvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
I ham den Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm,
Skiøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm;
Skiøndt Thor udi sin Kerre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidste, Hlidskialfs Herre
Vel kiændte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
I Valhal atter ind,
Brat vilde alt forraade
Og tærge Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
Hvordan sig alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leeg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Og sagde drøvelig:
Vel er det, Utgards Tilie
Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Saa vil jeg alt forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft,
Med Sværdet ved din Side,
Og med dit Hammerskaft.

Med megen Skræk jeg hørte
O stærke Asathor,
At i din Karm du kiørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Ned til mit faste Slot,
Da mon jeg det saa mage,
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskiærme,
Ved snilde Koglerie.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge,
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Hen ad den grønne Jord.
Jeg vilde dig forfærde
Alt paa den øde Vei;
Men eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dværges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Med indbildt Overmagt;
O Thor! men dig at giække,
Det aldrig var min Agt.

Det skedte, som jeg troede,
Dog blev du ikke ræd;
Dit Belte du omsnoede,
Og foer saa gramt afsted.
Det maae jeg for dig sande,
At paa den grønne Vang
Den kolde Sveed af Pande
Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Øie skuffet;
Mildt første Slag gienlød,
Men havde det mig truffet,
Det blevet var min Død.
Af Skræk jeg qvær mon blegne;
Da trylled dig min Sang
I hine Klippeegne;
Der først din Hammer klang.

Ved Troldens sære Tale
Thor hen i Klippen saae;
Da trende store Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jothun ydmyg sukked
Alt ved det svare Værk,
Han sagde: Dem har du hugget
Thor, med din Mislner stærk.

For dig og for dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne ſnildt fordølge,
Og rynked mine Bryn.
Du ſlaaer, det maa jeg ſande,
Som den der ſlaaer ihiel:
Du knuſte ei min Pande,
Men haarde Kampefield.

Derpaa jeg dig forvilded
I Biergets Kløfter om,
Alt ved min Liſt indhildet
Til Helas Sal du kom;
Jeg tænkte dig at ſkrække
Du ædle Kæmpe god,
Men intet Syn kan knække
Dit frygteligs Mod.

Og at jeg nu ſkal tale
Om hver en Idræt ſtor
I mine egne Sale,
Saa mærk vel mine Ord:
Førſt, Loke, du mon æde
Med Fynd af lækkre Brad,
Det var ſtor Lyſt og Glæde
At ſee dig ved din Mad.

Dog, skiøndt af al Formue
Du aad, o stærke Mand!
Som Fieldets Ild og Lue
Dog ei du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Vraa;
Hvad Under han kan tære
Da Malm og Been som Straa?

At, Tialfe! du mon røbe
Hist paa hin lange Vei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg nægter heller ei.
Men den med hvem du rendte,
Var mere snar end du;
Thi viid, den Trold jeg sendte,
O Tialf! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig nægter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav,
At den dig skulde spæge
I Biergets dybe Grav.

Evindelig blandt Jetter,
I Bierget fiern og nær,
Vil mindes de Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule,
Ved hvad som da blev seet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldrig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
O Asa! for din Drik,
Skiøndt ei du kunde tømme
Det Horn, som da du fik.
Enhver af mine Svende
Paa dig med Rædsel saae,
Thi Hornets ydre Ende
Dybt udi Havet laa.

Mens Vandet du mon sluge,
O Thor! saa mangelund,
Da saae vi Hornet suge
Fra Havets dybe Grund.
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da skal mit Ord du sande,
O ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet siunken
Ned under Strandens Bred.
Da stytted sig til Sværde
As-Lok, og Tialf paa Stund;
De monne sig forfærde,
Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
Den Utgards Drot saa brat:
Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt.
Mit Koglerie kun satte
I større Lys hans Kraft.
De Strande nu saa bratte
Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
Nu kommen til dit Slot,
Hiint Horn da der du finder,
Thrudvangers stolte Drot!
Dermed du lystigt lege,
Du ædle Kæmpe god,
Og Kysterne bevæge
Til daglig Ebb' og Flod.

Da sagde Skioldets Kløver
As Thor, den stærke Gud:
Mon vel min Magt behøver
Ved dig at bredes ud?
Med sønderslagen Pande
Du burde gisre Bod,
Og disse hvide Strande
Bestænkes med dit Blod.

Da skiælved Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
Den Svagere at dræbe
Ei sømmer Asathor.
Da Katten du mon løfte
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trold.

Du gisr os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den stærke Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundtomkring Havets Grund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue,
Med vældig Kæmpearm;
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
At Jorden den berørte
Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiøndt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt viist din Kraft var stor,
Som lærte dig at segne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiøndt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung;
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring;
Hun ingenting fortærer
Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde!
Jeg siger dig forsand:
Selv Asers stolte Vælde
Vortæder hendes Tand.
Hun satte dig med Ære
I Knæ, den Qvinde god;
Lad det et Varsel være,
Og tæm dit Overmod!

Da dirred Gudens Læbe,
Han tog sin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe —
Da var han svundet brat.
Field over sig at hænge
Den Gud ei længer saae;
Han stod paa grønne Vænge,
I broget Kloverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
Og kasted vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gik.
Da hist, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laa.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Brat tog han til at rende
Igiennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
Da de den Hytte saae;
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laa.
Ung Tialfe hurtig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte
Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gamle Gubbe
Alt med sin Hustru kiær.
Af svarlig Glæde skialfe
De Gamle beggeto.
Han raabte: Der er jo Tialfe!
Hun: Der er Roska jo!

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel hæftig Lyst.
Den Hustru plat mon græde,
Med Roska ved sit Bryst.
Glad hendes Øine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold.
Hun sagde: Ei jeg tænkte,
At fød' en Mø saa bold:

Hun spurgte: Hvo har givet
Dig en saa fyldig Arm?
Meer smal du est i Livet,
Og mere fuld om Barm.
Da svared med stor Ære
Ung Roska disse Ord:
Det har min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Det var den gamle Gubbe
Alt med de Lokker graae,
Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Tialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre
Og løfted Sværdet op,
Alt med de brede Skuldre
Og stærken Senekrop.

Han Fader raabte: Tialfe,
Du var en liden Svend!
For dig ei Kæmper skialfe,
Du var ei Kampens Ven;
Nu i din Haand du klemmer
Dit Sværd med Helteskik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lueblik?

Hvor fik du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys var du jo en Dreng!
Da svared med stor Ære
Ung Tialfe disse Ord:
Det gav min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Som Tialfe nu saa mæled
Gud Thor did nærmed sig.
Den gamle Gubbe knæled
Med Qvinden ydmyglig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
Jeg haver giemt din Kerre,
Og karsk er nu din Buk.

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord hin lede,
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke,
Da glemte han sin Harm,
Ved Synet af de Bukke,
Og af den gyldne Karm.

Den høie Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gamle Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Ung Tialf med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold,
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gieddebukke
Da trøsteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var verden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes Been.
Det var den gamle Gubbe,
Trak Tialf ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe
Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
Hvi drager du ham bort?
Bonden sig monne bøie,
Og trak ham længer fort.
Han sagde: Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter Tialf skal prøve
Den samme Argelist.

Da sagde Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
Vist aldrig Tialfe atter
Vil knække Bukkebeen.
Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Og kiørte Ploug og Harv.

Da Gubben fro bevæget,
Slap Tialfes Kiortelflig.
Da man var vedergvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
I Brynien blank og rød,
Steg op udi sin Kerre,
Og der sin Hvile nød.

De Fugle qvidred glade
I aarle Morgenstund,
Da klædte de dem i Plade,
Alt efter korten Blund.
Hvert Vaaben de monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleeb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han slog om stærke Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
Og tog sit Følge med,
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa snelt de foer afsted.

Ei Bonden Foden rørte,
Saa taus han monne ſtaae;
At de i Luften kiørte,
Han med Forundring ſaae.
Den unge Svend og Pige
Saae dem ſaa vidt omkring,
Da høit de monne ſtige,
Op ad den Regnbu-Ring.

Hen ad den lyſe Bue
Da kiørte Aukathor,
Der ſtod en Roſenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet ſtødte,
Da Kerren forbi ham gik,
De ſyv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da ſagde Mislners Svinger
Alt til den Lilievand:
Vel bedſt, at jeg dig bringer
Til Freya nu paa Stand.
Thi endnu ingenſinde,
Saalænge Verden ſtod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op ſig lod.

Blaat Ædelstenen dækker
Den skiønne Freyas Sal,
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal;
Saa sneehvid Svanen seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs hedste Eie
Er hun den Drotning blid:
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa rund om Barm.

Hun har to skiære Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder
Med et livsaligt Skiær.
De lugter altid søde
I hendes klare Hiem;
Aften og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siel og Sind,
Hendes varme Aande
Er Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie,
Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
Siofna, dertil vel Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Blandt Børn har ei sin Lige
Ung Hnos, det klare Lys,
Siofna, den skiønne Pige,
Er Sønnens milde Dys.

Der, meente Thor hin stærke,
Var Sted for Roska bold,
Han kunde fuldvel mærke,
Hun bar ei villig Skiold.
Han tog de Vaaben atter,
Og qvad fortrydelig:
Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til dig.

Til Freyas Fruesæde
Jeg nu dig bringe vil,
Det vil dig bedre glæde,
End mandigt Helteſpil.
Der kan du Elſkov dyrke!
Jeg har alt længſt erkiendt,
At med din Helteſtyrke
Det er kun ſlet bevendt.

Derpaa til Freyas Bolig
Med Roſka fort han gik,
Hun fulgte Guden trolig
Med glade Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freya ſtort Behag;
Thi blev i hendes Rige
Ung Roſka fra den Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Tialf i Pandſerkiol:
Da mon imøde ſmile
Ham Odin fra ſin Stol.
Valkyrien hin blide
Bød dem en Velkomſtdrik.
Saa gik man ud at ſtride,
Der vanked Hug og Stik.

Thor beſøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Underſtærke,
Var tit i Hu ſaa gram;
Han lod ſig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han ſig hævne,
I Dybet dem forſkrække,
Han følte vel ſin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen hvor Odin ſad;
Han hilſed mildt ſin Fader,
Og om hans Biſtand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Er Kraften ene blind;
Thi kogte Odin Seiden,
Og vied Guden ind.

Til Jothunheimas Fielde
Nu Aukthor atter kom;
Dog mon han intet melde
Til Asalok derom.
Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
Hvor Fieldets Hule stod —
(Hist Ormen laa begravet)
Da voxte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bølgers Bly;
Han mærkte Ormens Lege,
Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: Du skal ikke
Forhaane Asathor;
Med Knuder ei omstrikke
Den angstbespændte Jord;
Ei giøre Sømænd bange,
Og styrte dem til Ran;
Du lumske Edderslange
Mig vorder underdan.

Derpaa den Gud hugprude
Omfabte ſig til Svend,
Hvor Hvirvelvinde tude
Han lagde Hielmen hen.
Den var ſaa ſtor at ſkue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tygge Skiæg han kaſted
Af Hagen da paa Stund.
Hvo havde ſig formaſtet
I ſlig en Tiørnelund?
Til Ungerſvend forvandlet
Han gik i Vadmel blaa.
At det var driſtig handlet
Heimdal paa Buen ſaae.

Hen imod Troldens Hule
Gik Thor med Roſenkind,
Med lange Lokker gule,
Som ſkiøi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Belte
En Strimmel Uld var liig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølner, sin tunge Hammer,
Han som en Øxe bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hævnelyst var svar.
Han gik til Fieldekløften,
Ved Fossens hvide Strøm,
Hvor Hymir laa i Grøften,
Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Ruskен
Flød søde Kildevand
Hvidt giennem Rønnebusken
Ud i den salte Strand.
Det maatte Vei sig bore.
Paa Stene Jetten laa;
Ei Æbler er saa store,
Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
Da, med Haarduſken lang,
En afslidt Steen ved Strande,
Behængt med Asketang;
Som Egens Bul hans Lænder.
Hans Mund var liden ei,
Der sad tre Rader Tænder,
Som paa den glubske Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldsaligt laa,
Alt paa den grønne Motte
Stod røde Blomster smaae.
Ved Hækken Lammet bræged
Og nipped Knup af Torn;
Der gik i Kløver Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
Og reiste sig fra Seng,
Da saae han Thor i Krogen,
Som en spærlemmet Dreng.
Han sagde: Tør du vove
Fra Bøigden dig saa langt
I mine sorte Skove?
Nu aander du vel trangt?

Da svarde Svenden liden:
Mit Hierte banker trygt.
Alt jevner sig med Tiden,
Hvad vinder man ved Frygt?
Med Mod sig Barmen hvælve!
Mig Ingen saae saa ræd,
Jeg turde jo vel skiælve. —
Du gior mig ei Fortræd.

Det sømmer sig en Jette
At vise Ædelmod.
Hvad kunde dig vel mætte
Min ringe Draabe Blod?
Hvad kunde det vel nytte,
Hvis her jeg stod beklemt?
Thi har jeg i min Hytte
Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange
Det klæder sielden godt:
Pindsvinet er en Fange
Midt i sit Pileslot;
Det kiender ingen Hvile,
Det føler ei til Fryd;
Det reiser sine Pile
Forfærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
Langt mere svag og spæd;
Dog det kan ikke hindre!
Den er ei pandserklæd,
Dog løber den i Sporet
Og frygter Hiulet ei;
Den har sig ofte moret
Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse
Her i det skumle Skiul.
Jeg staaer ved dine Huse,
Som næsviis lille Fugl.
En Bid af dine Diske,
Den snapper jeg fra Jord.
Og — dersom du vil fiske,
Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog sin Læbe
Op til sin Næseflip;
Han sagde: Jeg vil ei dræbe
Den, som mig beder: Slip!
Han loe enfoldigt atter,
Ved hvad der blev fortalt,
Og slog en Skoggerlatter
Saa det i Klippen gialt.

Han skreg: I aarle Morgen
Heel stræng er Kuld og Blæst;
Her under Klippeborgen
Est du den lune Giæst;
Men naar dig Havet savner
Paa Kiølens tynde Træ,
For silde vist du savner
Din Kiækhed og dit Læ.

Det gielde maa en Prøve,
Gav Asathor til Svar;
Vi vil ei længer tøve;
Siig om du Madding har?
Den Madding, du kan bruge,
Gienſvarte Jetten glad,
Kan du i Haugen luge:
En Kaalorm paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
Jeg dog et Middel veed:
Grav med min mindſte Spade
I Tørvemoſen ned.
Om Orme maa du lede!
Tag af din Skiortenaal,
Og biid den til en Mede.
Selv ſtanger jeg nu Aal.

Ja Ormen ſkal jeg finde,
Gienſvarde Thor i Harm;
Og Aalen ſig ſkal vinde
Heel ſmidig om min Arm.
Nu bør ei længer tøves,
Hvis mig tillades kan,
At tage hvad behøves?
Ja! ſvarde Klippens Mand.

Da gik den Vældighøie
Paa Eng til Troldens Dyr,
Hvor med et skummelt Die
Ham mødte værste Tyr.
Den vendte Hornets Ender
Mod ham, med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub
Nu saae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred hen med Hast,
Thi Hymir alt i Smakken
Opløftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder saae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og stak i Bølgen blaa.
Han brugte vel sin Aare,
Og Thor vel brugte sin,
Thi ilte Kiølen saare
Med Susen og med Hvin.

Da tænkte Thor hin høie:
Hvis jeg kan Ormen naae,
Og i dens lumske Die
Til Næbbet Mislner slaae,
Da vil jeg meer mig glæde
Paa denne stille Dag,
End om i Herresæde
Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
Kun kommer fra den Snog;
Den spænder Jordens Hierte
Afsides i sin Krog;
Al Angst og fæle Syger
Flød fra dens Huggetand;
Dens Pest i store Byger
Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter,
I hidsig Feberglød,
Og naar han tænker efter,
Og føler nær sin Død,
Og naar ham Hustru læser
I brustne Blik: Farvel;
Da Midgardsormen hvæser
Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat bedrøvet
Har Barnet ved sit Bryst:
Nys lignte det, i Løvet
Et Æble, rødt i Høst;
Nu vil det meer ei die,
Dets Øie slukkes brat —
Da kan ei Ormen tie,
Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
Fra Norden og til Syd.
Er iiskold Mandens Hierne,
Da viser den sin Fryd.
Og naar en trofast Beiler
Paa Baalet seer sin Mø,
Da Skummet aldrig feiler
Paa Midgardormens Sø.

Alle de lumske Snoge
Paa Jorden fiern og nær
Udklækkes af den Taage,
Som Ormen avler her.
Den største Kæmpeslange
Paa fierne Sydens Øe,
Som Oxen ei kan stange,
Er af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
Omkring det tykke Træ,
Saa strider den i Dalen
Og suger Markens Fæ.
De mindre, lige bistre,
Med skiønne Farvers Plet,
Mens deres Dine gnistre
Fordærve Askurs Æt.

Som Blomster er at skue
Den Ham med Striber paa,
Beklædt med Rosens Lue
Og med Fiolens Blaa.
De under Hække stirre,
Med sød, forgiftig Dunst,
Og Fuglene forvirre
Med deres Hexekunst.

Fenris er fæl tilvisse,
Den sule Nattens Ven;
Heel tit fra Klippens Isse
Til Hæl han styrter Mænd.
En Stimand er hans Hyrde,
Han er sin Hyrdes Hund,
Naar Røveren vil myrde
Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
Han avled Tigren strax.
For Biørnen slikte Honning,
Ilskyldig bag sin Tax;
Da avled han, for at røve,
Hyæne, Los og Ræv; —
Da maatte Biørn og Løve
Vel gaae i Striden giev!

Fenris ved Nattetider,
Saasnart han Liget seer,
Strax i sit Aadsel slider,
Dog skader Ormen meer.
Thi vil jeg den forøde,
Paa det ei Askurs Æt
Skal vorde Ormeføde,
Og tabe Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
Til Freia, Siofn og Hnos;
Og naar de blier for mange,
Saa skal de ærligt slaaes;
Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had;
Er Sværdet af sin Skede,
Er Hiertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kiæk,
Og ingen Havets Orme
Skal fylde dem med Skræk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod;
Kiækt mod hinanden rende,
For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Skyen staae;
Mit Tordenskrald betyder
At de til Valhal gaae.
Der skal dem Mioden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
Og roede ivrig fort,
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
Men Jetten, ræd paa Stand,
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: Ro ei længer!
Hvad holder du for Huus?
Vi sætte til med Stænger,
Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maae gisre
Endnu et lille Kast.
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrukne Mast.
Nu, skreg den vilde Jette,
Ifald du længer roer,
Da vil du snarlig sprætte,
Hvor Jormungarder boer.

Jeg frygter ingen Orme,
Sang Thor, den Skipper god,
Og Nordens værste Storme
Afkiøle kun mit Blod.
De hilse mig saa friske;
Her standse vi paa Dyb,
Nu skal vi snarlig fiske
Skælbugtet feige Kryb.

Med disse høie Tanker
Han løfted i sin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det som Rede.
Han Tyrens Hoved satte
Paa skarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Belte,
Han brugte det som Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Han bandt den ene Ende
Af Beltet om sit Liv,
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskerie.

Ormen laa paa salten Bund i Havet,
Strængt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og dristig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Beed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
Kan han dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
Svnig maa han Øine lukke,
Dybet tit har hørt ham sukke.

Vandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stiærten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Satte sig i Bankers Kage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Belter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som han ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnarokker;

Aabner Diet han paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham imøde svæver,
Dorsk sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider dosig han i Tanker,
Med de haarde Gummens Planker.

See da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Elde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter,
Men hans Kæmpen intet frugter.

Asathor en Fisker er med Kræfter,
Ormen med opladne Kæfter
Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
Høit i Sky han Svælget vender,
Med de lange Huggetænder.

Høire stort og lidet venstre Øie,
Ringene sig farvet bøie
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen, efter gamle Vane,
Galer som en Kæmpehane.

Luften bliver qvalm af Svælgets Torke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke.

Spændte mere fast om Lænd sit Belte;
Baaden truer med at velte,
Herlig steeg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister: med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Aukathor, med løftet Hammer,
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asathor den sidste Aften
Daane skal for Ædderaften.

Da den lumske Trold med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker;

Tog sin Daggert frem, det skarpe Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge.

Gav sig til paa Beltets Snor at file —
Da sank Mislner tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asaheimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Asathor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jothun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Beltet tvinge;
Da, med Svømmefinners Vinge,
Pladsker han til Ormens Bringe;

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter!
Da sang Asalokes Datter
Høit sin Seiersang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Beltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de salte Bølger,
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger;

Haaber han har Slangen Døden givet,
Men den ſmutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa ſin Steen og rokker,
Og forventer Ragnarokker.

Opbragt kaſter Thor ſin Hammer efter —
Næbbet ſig i Skællet hæfter.
Ha de ſkiønne ſpilte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Misler under ſkiægget Haje
Skiuler ſig paa fælen Drage!

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer og spotter Guder.

Det skumle Blik ei godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asathor han stedse tænker.

"Du drog paa Eventyr, Du Stærke,
Men lod for Lok dig intet mærke!" —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harniſk klare,
Det ſmigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kæmperen ved Side,
At bære for ham ſtaalne Vante;

Som Miſteltein, den Snylteplante,
I Egeſtammens Rift at trives,
Derved han ſtyrkes og oplives.

Thi ſkiøndt han mægtigt Guden hader,
Dog Glandſen af den Høies Plader
Beſtraaler ham i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer ſit Lys fra Solen,
Han lader ſig af Thor beſtraale.

Ei Aſkurs Børn ſaa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder!

Nu ſidder han, hvor Hulen luder,
Og pønſer dybt og vil ſig hævne.
Til Ondſkab har han altid Evne. —

Aſynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumſk tillige;
Sligt elſker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, ſom af Løvet krandſes;
Der ſeer han hvor paa Græſſet dandſes.

Den ſkiønne Freia Siofn omſvinger;
Og Idun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomſter hoppe.

De ſvinge de ſneehvide Kroppe,
I Græſſet Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyſte kan, det Loke ſkuer:

De runde Barmes faſte Buer,
Og fyldig Lænd, og ſmekkre Midie.

Saa rank og ſmidig ſom en Vidie
Hver vender ſig mod Loke ofte.

Og ingen ſkiuler Bryſt og Hofte,
De veed ei at den Lumſke titter.

Som Svaner der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømme de i Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde
Og dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de snehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men den som Loke meest betragter,
Hvem han idag for skiønnest agter,
Er Sif, den Aukthors høie Frue.

Han blusser ved en Viv at skue,
Saa mægtig og saa skiøn tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
Den stærke Odin Livet skiænkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan hun ei sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
I Øiets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde;
Og dog en ægte Dannequinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride
Og til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok i Øine stikke.
Hun tirrer med de stolte Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Øienbrynets stærke Bue
Er sammenvoxet under Panden.

Det vilde skiæmme hver en anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt flere.
Den høie Sixl paa disse Bryn.
Tit vugger sig og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
Hun skuer stolt og ligegyldig;
Og store Hænder har Gudinden;

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen.
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skisnne Fødder,
Og langt og glandsfuldt har hun Haaret
Til Hælen i en Flætning baaret.

Asloke seer fra Bøgestubben
Thors Viv saa frisk som Rosenknuppen.

Da tænker han: O hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm, i Birkelunden!

O hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig imøde,
Men aabnes kiækt, mens Diet brænder,

Og viser tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske.

O medens Thor gik ud at fiske,
O kunde jeg ham dog tilskamme
I Dammen fiske med det samme.

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en sælsom Skralden
I Søvne strax den Skiønne dysser.

Men Vinden trækker ind og kysser
De fugtige Lokker under Kyse,
Og giør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig atter
Astsæl finder.
Vil du ei vorde
Villiens Fristers,
Bringe du Brand i
Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen,
Hærier Musen.
Snedig Svinen
Svigter ei Loke:
Lumsk sig til Leiet
Loptur stiæler.

Loke.
Meden møder til
Mund for Fiſken,
Sax udſættes ſom
Snare for Ræven.
Fanges Fiſken,
I Fællen Ræven?
Loke lokkes af
Qvindelokker!

Sif.
Hent i Hulen din
Huſtru, Loke!
Signi dig ſnøre med
Sorte Lynghaar.
Beed du Angerbod
Beile vorde!
Nidſk hun nægter ei
Næring Ønſket.

Loke.
Ædikæblet
Ædes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Vær ei vranten,
Væneſte Diſe!
Beilerens Bøn lad
Barmen ſmelte.

Din Husbond hist paa
Havet fisker;
I Jettens Jolle
Jager Hvalen;
Ast han atter
Agter kun fage:
Leger med Laxen,
Længes hiem ei.

Vandre lad ham
Veiene sine,
Deilig Diis og
Dine du søge!
Herligt Hulen
Hvælver med Løv sig.
Leiligheden
Er Længslers Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
Maaltid Loke?
Isbægret bragte paa
Bænken jeg dig.
Af Isens Bæger,
Skumle Boler,
Atter dig Sif
Foragten skiænker.

Gak, du Guders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal hurtig;
Stivt dig spænde for
Stormen i Natten,
Mellem de mørke
Mjøsens Graner.

Hvad saa Qvinden, den
Kiække Disa,
Vredt fra Boleren
Bort sig vendte.
Roligt Ryggen
Rakte mod ham;
Sov saa sødeligt
Sif, paa Leiet.

Heed af Harme
Haaret da tog han,
Fyldige Flætning
Flød fra Nakken.
Issens Skove
Saxen meied;
Pludselig Pragt fra
Panden rulled.

Let i Luften sig
Løfted Loke;
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haarprydglandsen;
Vidt for Vinden
Vifted Svævet

Boleren blussed som
Bolt af Ilden,
Dunstomkrandset paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser,
Svævet da synker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi
Haaret nedfaldt,
Ax paa Ageren
Fanged Straaler.
Deraf danned sig
Duun paa Axet.
Stivt det størkned, som
Skiægget, Frosten.

Hvor han henfløi
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Guldbrandsdalen.
Finge deraf de
Fagre Piger
Guldhaargaven, i
Bøndergaarde.

Blakket bare de
Veile vene
Før hver Flætning, som
Finnekvinder.
Guldhaarfagre som
Gefion og Freia,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre!

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte saa saare:
Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da falder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun flætter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarlig gyse.

Som saa han sad under Granens Green,
Ved Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidſte han vel hvad det betød,
Han mærkede Thor var kommen;
Brat ſom en Lax han ſig ſmidig ſkiød,
Og ſprætted med Angſt i Glommen.

Men Thor neddukked, ſom Maage, ſig
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: Røver jeg kiænder dig,
Nu ſkal du bløde for Saxen.

Jeg knuſer dig hvert af dine Been,
Som Møllen Meel under Hiulet;
Da var ei Loke ret længe ſeen,
Han kaſtede Trylleſkiulet.

Hvad vinder du ved, hvis du mig ſlaaer?
Sang han, heel liſtig i Sinde;
Det ſkaffer ei Sif et eneſte Haar,
Du favner en ſkaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da ſværger jeg dig, ved Urt og ved Løg,
Ved Muſſet paa Bautaſtene;

Ved Odins Øie, ved Mimers Væld,
Og ved dit mægtige Værge,
At jeg vil vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dværge.

Og skaffe din Sif igien et Haar
Af Guld, før Dagen er omme,
Saa hun skal ligne den unge Vaar,
Med Græssets forgyldte Blomme.

Giensvarede Thor: Du sværger Træl
Ved Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Ran den i Havet favner.

Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,
Sang Loke, herlig at føre;
For den skal alle de Trolde fly,
Som du kun lyster at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Seir;
Nei dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.

O skaan mig Freir, du venlige Drot!
Sang Loke, med Bøn og Klage;
Jeg skiænker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens Øe,
Saa smidig som Tigerkatten,
Den svømmer med dig paa salten Sø,
Som Sild den lysner om Natten!

Ved slige Løvter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steeg han ned i den sorte Jord,
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dværge der,
Dybt i de hvælvede Haller.
Med Skiødskind for af det sorte Lær,
De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de danned Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samled en Bunke Fioler smaae,
Dem plukkede Dværgekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
Da skinte den Ædelsteen saare.
De dryppede Perler, med roligt Mod,
Af Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel
At Kæmper tilforn havde leget,
Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
Rødbrun i Solen, forstenet.
Her sang Biergfossen, med megen Larm,
Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elefanten.

Da Loke sit Ærinde røgted nu,
Strax Dværgene giorde dem færdig.
De raabte: Loke, vor Drot est du,
Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Vildsvineskind,
Det bedste de kunde vælge,
Paa Skorsteensilden de giorde Vind
Med de pustende Blæsebælge.

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knittred.
Men Loke, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: De skal af Biergets Skiød
Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Loke Forvandlingen sig paatog,
Og blev en Flue med Vinger.

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav sig flemt til at stikke;
Men haard var Huden og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Vildsvins herlige Første:
Til Freier den livsalige Galt,
De straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jorden plat forladt,
Den Kornmoenglandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For troe at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jevnglat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden,
En Blomst af Ædelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af sielden Vægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man intet ham lave,
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiændte den lidet ved eengang brat
At see den i Dværgenes Rige:
Den eier en Dyd, hver niende Nat
Den drypper Otte, sig lige.

Trolovede To ved Baldur har
Tit Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar
Laa Troskabsringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Loke nu saae hvor det Jern fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet,
(Det var en Hammer med stærken Skaft)
Da han sig atter forvandled;

Og foer, som Bremse, med smertelig Braad,
Og flagred i Blæsevinden,
Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dværgen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dværgeflok
Og gave det til Dværginden:
Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Vinden.

Og spandt og spandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Dise;
Hun snurred og sang, ved Kildernes Klang,
En underlig Spindevise:

Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
Heel frit for Vinden herefter,
Ei flætte det meer, at yndig sig teer
Dets Glands med herlige Kræfter.

Hver Svend som det saae, fra Himmelens Blaa,
Hans Hierte skal Haarene fange.
Selv Lokkerne ei paa veneste Frei
Sig bølge saa bløde, saa lange.

Skiøndt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
Gudindens Tinding den høie,
Det levende blier, og efter sig gier,
Og lader som Hørren sig bøie.

Beholder sin Glands, i Vindenes Dands,
Og lader sig aldrig udrykke,
Som Middagens Skin, det svøber sig ind
Bag Hielmens ludende Skygge. —

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt
Og Thor, med Haaret og Hammer,
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, liig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa stande,
Og monne sig slaae, i Lokker saa smaae,
Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring,
Man tilgav Loke sin Brøde.
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Trolskhed bøde.

Yduns Rån.

Asodin ud med Hønir drog,
Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
De Menneskeskikkelser dem paatog.
(Vil du kiende din Mand, prøv selv hans Værk.)
Af at sidde paa Stol i Hlidskialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand, i Skyggernes Løv
Han aander, og føler selv sig Støv.

De reiste paa Field giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
Hvor en Isbiørn, stor som en liden Hval,
Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den skiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veeg
For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
Ei længer Fieldet nogent steeg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
Ei hængte paa Taget frosne Tap,
Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
Af Bielker Husene, stærkt og trygt
I Dalene stege, med Skiønhed bygt.

I Slæder ei meer, med stærken Reen,
Dem mødte Finner med svarten Haar.
Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
Og paa Bolstret laae bag Bielkers Muur
Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited sin aarle Sang
Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler sprængt var Blomst og Straae.
Den liden Smaadreng drev Bondens Giæs,
Og Ørerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønnen Væng,
Til Gaarden atter gik Bondens Dreng.
Men Guderne sadde paa Jordens Vold,
Som mødige Kæmper, med Sværd og Skiold.

Da smilte Seierfader og saae
Til Loke, som bleg ved Siden sad.
Han sagde: Saa vidt jeg kan forstaae,
Dig lyster at lange til Bondens Fad.
Jeg selv er hungrig, jeg nægter det ei,
Det trætter at vandre den lange Vei.
Fra Vardøe droge vi for en Stund,
Til Guldbrandsdalenes Birkelund.

Da meldte Loke: Saafremt du vil,
Saa laver jeg snart et Maaltid her.
Vi har jo alt hvad der hører til,
Thi Oxen brøler paa Vangen der!
Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
Til Stegerset hen som røden Ræv;
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Oxen slaae,
Og gyde dens Blod i Jordens Skiød,
Med Daggerten Huden varligt slaae;
Jeg henter i Ovnen de varme Brød.
Maaskee du selver, o Lysets Drot,
Nedlader dig til hvad kun er smaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green.

Da svared Odin bag sin Gran:
Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
Thi Menneskет lever kun af Ran,
Naar Een har vundet, har Andre tabt.
Velan, saa skynd dig paa letten Hæl,
Og følg din daglige Drift, og stiæl!
Hvis Bonden kiændte sin Giæst som Gud,
Jeg tænker han slagted os selv sin Stud.

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus,
Igiennem Spræken han smidig krøb,
Og fyldte med frisken Smør sit Kruus;
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel sigtet af den fineste Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hænir seen:
Den Oxe slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted med Kilden alt for Blod.
Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smil —
Han, som bevæger Solen stærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil,
Og lærer den ove sit Kæmpeværk;
Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og springer fra den i Gnister smaae,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gnister frem,
At fange dem op med trøsket Splint,
Og med Riisgvisten at nære dem.
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede sig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Øiets Blaa
Han hæved sit Blik med Guddomskiær,
Og raabte: Sælsom i det Smaa
Som i det Store —. fiern som nær!
I Draaben Ægir som i sin Sø,
I Solen Odin, i Gnistens Frø!
Min Søn, naar drabeligt lyner du,
Hvad gior du da meer, end jeg gior nu?

Nu vendte Loke til dynklen Skov.
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte sig mere ved sit Rov,
End om man havde forært ham alt.
Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
Af deres Huler og saae dem om,
Og sagde: Der gaaer vor Gud saa let,
Han lærer sit Folk at stiæle ret.

Men Odin loe, og tænkte: Jeg skal
Giengiælde vel hvad Loke forbrød:
Paa Bondens Ager i tusindtal
Skal Kornet betale de tagne Brød!
Og Hiorden skal stønne med Yverne spændt,
Saa veed jeg Smørret er vel fortient;
Og for det Salt, vi her har søgt,
Jeg skiænker de Smaabørn Vid og Kløgt.

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræer;
I Muld han stak de Grene to,
Saa at han Spydet vel kunde snoe.
Han speded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
(Med Hænir Odin gik vidt omkring)
Og tænkte Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting;
Da flød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var paa en levende Stud,
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Det brændte kun mere mat derved.

Som nu han løfted sit Hoved op
Og utaalmodig i Veiret saae,
En stor, en gyselig Ørnekrop
Opdaged han da i Træets Braa.
Den bredte sig vidt i grønnen Ulm,
Med Vinger saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Øine gnistred som Lygtemænd
I sorten Mose, ved Midnatstid.
Den stirred stedse paa Braden hen;
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den rysted Vingen — og Grenen brak,
Og Bullen lige til Roden sprak —
Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

Hvi ſidder du der, — var Lokes Ord —
Og kogler, og ſpilder Maden mig?
Gienſvared Trolden: Min Sult er ſtor,
Jeg Oxen nyde nu vil med dig.
Hvis du mig ſkiænker ſom Giæſt en Deel,
Skal Braden ſnart være ſødet heel. —
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og ſatte paa Bovene ſig og beed.

Nu ſvulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men ſom man hugger i mørke Nat,
Saa ſank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Faſt klæbed ſig Lokes Haand ſom greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved ſin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Aſaloke Trolden fløi;
Snart ſank i Moſen dybt hans Been,
Snart ſtøtte de dem mod Fieldets Høi.
Og Ørnen loe og Frøerne loe.
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Moſen overſlog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog tilblods hans Taa.
Han græd, men koldt var Klippens Smil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.
Han laae i Havets dybe Nat,
Som Pindsvin, med Makrel besat.
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgieves han høit paa Odin skreg,
Forgieves kaldte han tit paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steeg.
Med Lænker tykt om Arm og Been
Han smedded ham til en Kampesteen.
Nu sid, Forræder, paa denne Blok,
Og vent din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — sang Loke snild —
At du mig hader, Mørkets Drot!
Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
Forfængelig paa Luftens Slot;
Men hvis du skiænker Frihed mig,
Som trofast Søn da lyder jeg dig!
Tilsvier de Guder al Fordærv,
Og tiener med Villien dig og Hværv.

Velan, — gienſvarde Trolden mørk —
End eengang prøver jeg dit Bryſt:
Jeg ſlipper dig ud af Nattens Ørk,
Og ſender dig atter til Lyſets Lyſt;
Paa Vilkaar at du mig ſkäffer ſnart,
Hvad koſteligſt er, af ſielden Art,
Den bedſte Gave, Guder fik,
Fra Skabelſens hellige Øieblik.

Hiſt ſidder i ſin Abildgaard
Ydun den unge, vene Viv;
En Knude binder de brune Haar,
Og rank hun er ſom Dammens Siv;
Og fyldig ſom ſin egen Frugt;
Thi over Midien ſvulmer ſmukt,
Bedækt med ærbargrønne Tøi
Halvdulgte Længſlers Morgenhøi.

Hun holder i ſin Haand af Snee
Et ſieldent Kar af røden Guld;
Det bragte Odin, Vil' og Vee
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed ingen ſaa let forſtaaer:
Een høſter mens en Anden ſaaer;
Og Solen ſtiger af mørken Dunſt.
Alt ved en Piges Tryllekunſt.

I dette Kar hun Æblet har
Som Rosen rød, som Voxet guult.
En Guddomskraft heel dyrebar
Dybt holder sig i Mosten skiult;
Thi hvo som nyder af denne Frugt,
Med ham faaer Tiden aldrig Bugt,
Og hver Gudinde, som Æble faaer,
Bliver atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
Den Fylde, denne kiække Kraft?
Ha hver Asynie lignte Hel,
Hvis ei hun nød af denne Saft.
Som Vinden Sandets Furer ud,
Den letter Rynker af gusten Hud;
Som Sneen dækker Høiens Muld,
Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trøsket Green,
Den styrker matte Oldings Blik.
Asodin var en Gubbe seen,
Hvis ei ham qvæged denne Drik.
Og Thor med samt sin Vogn og Buk,
Udstødte mangt afmægtigt Suk,
Hvis Ydun ei sin Most saa sød
Hver Morgen blandte med Suttungs Mjød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
Der høres aldrig Sidskensang,
Thi Asabragi, en Skiald saa stor,
Opliver alt med Harpeklang.
Mod Osten vender sit Aasyn han,
Og naar da Solen staaer i Brand,
Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
Da slaaer han Strengen underfuld.

Da røres Jorden af hellig Lyst,
Og Taaren Blomsten i Øiet staaer;
Da qviddre de Fugle Hiertet Trøst,
Og dobbelt rødmer friskken Vaar,
Og dobbelt elsker den unge Mø,
Da vorder det Oldingen let at døe;
Udødelighedens Drossel sang,
Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Viv,
Med samt sit Kar af røden Guld,
Da skiænker jeg Frihed dig og Liv
Og sender dig atter af Biergets Muld.
Vel — raabte Loke — jeg sværge vil —
Ei spar du kun dit Abespil,
Giensvarde Thiasse: vel du veed,
Man stoler ei paa Lokes Ced.

Alt længst du var en Mindremand,
En Bolt for Guders, Troldes Kamp.
Steds var dit Løvte Skum paa Vand,
En Sky, som løses op i Damp.
Nei, vaklende Forræder, nei!
Vi vandre maae en bedre Vei.
Med Lænke binder man Bondens Hund,
Og Loke — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
Forsamlet i den hule Tand,
Og skader kun, naar i Hudens Rift
Det blander med Blodet sig som Vand;
Saasnart man Tanden ud har brudt,
Er Slangen som en nyfødt Glut,
Et Legetøi der sig vinder smukt
Om Armen, i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab?
Velan, det gielder et Forsøg!
Du slippe skal med Talens Tab;
Jeg lukker Spieldet for denne Røg.
Derpaa tog Thiasse Traad af Staal
Og syede med en Demantnaal
Fast Lokes smalle Læber til.
Eia, det var et lystigt Spil!

Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord,
Skreeg Loke — bi, jeg qvæles jo! —
Aand du kun med dit Næsebor,
Gienſvarde Trolden: du har jo to!
Det vil erſtatte din Munds Forlis.
En Næsviis bruger Næſen viis.
Storagtigt var den altid ſpiilt,
Og Læben har ei længe hvilt.

Saa ſyede han med en dobbelt Traad,
Og mumled ſtærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad. —
Nu ſkynd dig hen, hvor Ydun boer!
Saaſnart du bringer mig mit Rov,
Ved Nordkap i Jernvidieſkov,
Da løſer jeg ſtrax din Mund igien
Og kalder Loke Biergets Ven.

Dermed han ſlap ham af Bierget ud,
Og høit loe Thiaſſe ved ſit Spøg.
Slukøret fløi den ſtumme Gud,
Som Agerhøne for glubſken Høg,
Naar i et Ly den ſlipper ind,
Før Høgen reent har plukt dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig ſlap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: Det er uhørt!
Hvordan faaer den som mangler Ord
Et Qvindehierte vel forført?
Udrettes kan det ei med Magt.
Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt!
Den som er baade svag og stum,
Maa plat foragtes lig en Dum.

Som nu han fløi over Busken lav
Og sig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
Med Runer ikke man riste Løgn?
Hvit Ydun elsker Tidsfordriv,
Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
Godhiertig er hun, røres let —
Og Loke forstaaer ei Kunsten slet.

Med disse Tanker han drog sit Sværd
Og hug i Busken sig en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og løi saalangt som hans Kiæp var lang.
I Staven risted han Runer smaae:
I Jothunskoven jeg Æbler saae,
De hænge bag Løvet, tre og tre,
Som Solens Purpur, Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft,
End dem du giemmer i gyldne Skaal.
Hvis Aserne nød af denne Saft
Da brændte Jetterne snart paa Baal;
Da Odin Fenrisulven slog,
Og Thor i Havet Ormen vog;
Men Jetterne frygte Lysets Skin,
Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettems —
(Huld Elskov meer end det formaaer)
Asloke Vei til Glædens Øe,
Hvor Abildtræet herligt staaer.
Disværre belured os en Trold,
Bag Kobbermalmets glatte Vold,
Og for at holde Skatten skiult
Behandled Loke grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til
Med Staaltraad og med Demantnaal;
Han brugte mangt et Tryllespil,
Dog rakte til Kløgten ei hans Staal;
Den har jeg, Tak skee Mimer, fri,
Og den staaer mig i Nøden bi.
Thi rister jeg, at du det veed,
I Staven hele min Hemmelighed.

Saafremt du selv mig følge vil
Med Æblerne til Jetters Lund,
(Din Hielp fornøden er dertil),
Da brister Seglet fra min Mund.
Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
Men naar kun Du med Liliehaand
Berører Frugten: — strax paa Stand
Den synker selv i Skaalens Rand.

Saa skrev han, og med Staven fløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Ydun ved en busket Høi
Sad yndig bag sit Æbletræ.
Hun stirred stivt paa Skovens Dyr
Og tænkte paa et Eventyr;
Betragted Hiorten, brun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken gisød,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flød,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiød,
Og kasted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
I skioldbedækte Valaskialf,
Omringt af hver en As og Dis
Og af saa mangen lystig Alf;
Og Mimer havde nys forladt
Fru Ydun med sin Æbleskat;
Hun sad, et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
Med Ynk betragted hun hans Mund,
Af Listens Dine Taarer flød,
Da svulmed Yduns Barm saa rund.
Hun rakte ham sin hvide Haand,
Og i sit Fiæderklædebond
Hun svang sig, medens Mimer sov,
Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønnen Muld,
Saa skion som Paradisets Fugl,
Med lange lyse Vingers Guld.
Da kom den sorte Kæmpegrif
Med Brusen fra sit Klipperif,
Omfatted Ydun med sin Klo —
Og alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kiær,
Nedvifted den til Havets Siv
Og størkned den til Perle der.
Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Ydun sukked sit Farvel.
Og Lilien sank i strænge Luft,
Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage, tyk og kold
Sig langsomt over Himlen skiød,
Og Solen, som et blodigt Skiold,
I Taagen stod med Maaneglød.
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
Og pludselig blev Vaaren Høst.
Sangfuglene fløi til Syden hiem,
Og alle Glæder fulgte dem.

Ydunns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
Saa svinder hver Bedrift i Evigheden;
Een Bølge sank, een reiser sig paa ny,
Og Kampen leger leflende med Freden;
Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
Hvad er det alt? Et flygtigt Gisglemsde,
En Sommerfugl, som parred sig — og døde.

Du Helt, som svulmer af din Tapperhed,
Hvad var den meest? Et Skum paa Tidens Bølge!
Selvkiærligheden pirred Barmen heed,
Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
Tilstaa den ærligt! det er feigt at dølge —
Den Daad, som gior dig værdig dine Fædre?
Du trodsed Døden? — Det gior Dyret bedre.

Hvor fordum Timur-slog ved Samarkand
Uhyre Skarer, med Tartarer stærke,
Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
Og af hans hele Daad er intet Mærke.
I Græsset synger end den muntre Lærke,
Hvor Hiertets røde Strømme flød som Bække.
De smulne Been kan Ingen meer forskrække.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
Ei nær saa stærk som Heklas Nattelue;
Thi størknet Lava sætter dog en Ring,
Som Diet efter tusind Aar kan skue;
Og Lava modner ofte søden Drue!
Din Daad, som Asken, hviler hos de Døde;
Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravneføde.

Dog kro dig heller ei, du liden Dværg!
Som sidder i dit Værksted hist og filer;
Til Kæmpefærden seer, fra sikkre Bierg,
Og trygt som Lammet ned ad Ulven smiler;
Troer Sylen mere værd, end Aukthors Kiler!
Ei heller du kan Æblet reent undvære,
Hvis du dit Værktøi bruge vil med Ære.

Vil Jetten og vil Dværgen hæve sig
Fra Ørk og Kløft til det Guddommelige,
Da, Moder Ydun, maae de skue dig,
I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
Fra ingen Helt din Salighed maa vige;
Da giemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
Og evig elskes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Væld?
Hvor blomstrer Livet uden Yduns Bæger?
Den skumle Surtur jubled i sit Field,
Og han, som smidiglistig sig bevæger,
Som lunefuldt med Øieblikket leger,
Den falske Gud, med Læben meer ei bundet,
Hvit spotted nu, thi Ydun var forsvundet.

Naar Solen steeg, da steeg den taagefuld,
Til Andagt intet kiærligt Bryst den rørte;
Naar Maanen smiled over Jordens Muld,
Den intet Elskovsuk i Natten hørte.
Thor længer ei med sine Bukke kiørte,
Han stille sad, i Skiødet laa hans Hammer,
Og Odins Hlidskialf tabte sine Flammer.

Og Freyas Barm sank ind; de gyldne Haar
Blev Sølv, og Diet lignte Vand som fryser;
Og Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
Troldqvinder saae, med sorte Hovedkyser,
Uhyre Ugler liig, og med en Brusen
Af lodne Vinger, som paa Flaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
Og kaldte Skade frem af sine Grøfter.
Niord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
Som rendser Luften, naar han Panden løfter;
Men Skade, paa et Udgangsøg som snøfter,
Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skiulte sig hver Stierne klar,
Ei raasken Skipper kunde Veien finde:
I Kattegat, hvor Bølgen høit ham bar,
Han slap sit Roer, fortvivlet, som iblinde,
Og naar han ud sit Anker vilde vinde,
Var Touget stivt af Jis, ei til at bøie,
Og Døden viste ham sit skumle Die.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
Og som en Træl da maatte Bonden svede;
Til Kittel sled han op sin Høitidskiol,
Og til Alfader glemte han at bede;
Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede,
Hans Hest var mere stolt end han; i Hunden
Blev Hiertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei
Som før, bredskuldrede med Sværd ved Belte,
Thors gode Sønner, mildnede ved Frei,
Hvis diærve lyse Dine viste Helte;
I hidsig Kiv de sloges og de skiældte.
De bolde Fædre sov i Graven længe,
Nu kroete sig kun opblæst deres Drenge.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
Men ikke længer Gimles rene Flamme.
Natur! han died ei dit Moderbryst,
Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
Nidvisen giorde Bragamaal tilskamme,
Og den som sikkert vilde Hoben gotte,
Han maatte hykle, smigre, skiælde, spotte.

Før Saga sad og tegned paa sit Skiold
Hver stor Bedrift, den Yndige, den Feire!
Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, kold,
Besøgte meer ei Nidaros og Leire.
Paa hendes Tavle ruged Glemsels Heire.
Den friske Krands af Gran og Egelsvet
Nedtraadte slap Uagtsomhed i Stsvet.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
Og Baldur saae den i sit stille Rige.
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blødbedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke;
Og Baldur — som han Luften vilde drikke —
Med Feberblussen og med Graad i Øie
Kun talde vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ som skygger Jorden,
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
Asodin, mellem Guderne fra Norden,
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Ørn, som ælting seer,
For at berette sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favne,
Indslørte Dal og Field og Skovens Havne;
Og Egernet, som sad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten silde.
Graasteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granskov dækte Fieldet,
Og Bær og Blomster skiulte Kildevældet.

Men visnet alt. Og see, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld, med Læben mod sin Finger.
Forfærdelige Qvinde! hvis Forstand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger.
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebond, og Øiet snart
Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
Hos hende Systren Urd; med Blikket klart,
I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
Og smykt i broget Skæl, fast som en Drage,
Sad Varand, Tidens Mø. Men alle Qvinder
Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Ei Søvnen breder ud sin Flige der,
Der sænkes aldrig Norners Øienlaage.
I Middagsglands, i Stiernens Sølverskiær,
De sidde stivt som Støtter, men de vaage.
Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier!

Som Jomfruløver i Ægyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skiønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig hist om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare;
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
Du, som er Ingen harm, og Ingen huld,
Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer!
Om Duen kurrer, eller Sværdet klirrer,
Du røres ei! — Saa løs den store Gaade:
Tael! Kan Fru Ydun frelses af sin Vaade?

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer, og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde lod sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
Og sagte rysted Jordens Overflade;
Og Strømmen til sin Bølge raabte: Svulm!
Og Blæsten hvidsted i de visne Blade.
Men Guderne hiemilte begge glade;
Thi de forstod hvad Nornen dem forkyndte,
Og svævende de sig til Valhal skyndte.

"Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger!"
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel uden Thor den Gud, som tvinger?
Kun han kan kue Loke, Tidens Gisgler;
Og Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte stigt den stærke Asathor,
Før rød som Blod han sprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken!
Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
Han snurred ham omkring, saa snart med Daanen
Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

Dit Væsen, sammensat af As og Hel,
Hvad Thor, maa Kraften tvinge til at sukke!
Du rystes maa, at alt kan blandes vel,
Som Ædiken med Olien i en Krukke.
Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
Om du vil bedre dig, og atter bringe
Asynien paa Freyas lette Vinge?

Og Loke, — han er feig som han er fuul,
Og al hans Handling mangler Egenvillie —
Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
Og raabte: Hvis den ranke Valhals Lilie,
Den evige Freya mig sin Ham vil række,
Da skal ei Bierg og Trolde mig forskrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
Thi denne Qval mit Hierte med bevæger.
Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freyas Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hented Disen strax sin Fiæderham,
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet)
Og Loke; — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asalivet,
Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet,
Til Jothunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
Det frygtelige Mulm Fru Ydun skiuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække;
Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Spræk̃e;
Han fløi som Uglen og han krøb som Katten,
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
I Miklegard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skiønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Kort han Ydun trøsted,
Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henflsi over Klipperne. — Men see,
Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
Forsamled dem, og Bud til Loke sendte.
Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers ømme Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm,
Den svulmed ud som før, med Ungdomsfylde.
Og Odin følte Kraften i sin Arm,
Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde;
Og Maanen lod af Solen sig forgylde;
Ei længer Mimer sig med Rynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see nu kom et svart og lystigt Syn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blindet af de stærke Baalets Lyn,
Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Jothunflue
Med Skræk sig i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hække;
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skiønne Giniſtan;
Før de hid til Norden droge,
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dværges Flok;

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt;
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Kløgt;
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Ytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal:
Knap var Niord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.
Han forstod at dele Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Skiønne Kunster!
Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var givt paa Vaners Maade:
Blodets Baand han agted ei.
Ved sin Syster blev han Fader
Først til Freir og saa til Frei.
Begge skiønne! — Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asalandets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskfolde Blod;
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: Os vinker Norden
Med sit granbevorne Field;
Hist de skiønne Havets Lunde
Hvælve dem for Livets Held.
Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
Føre vi til Field og De,
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Søe.
Tænk, naar Østens høie Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
Drog foran den hele Hær;
Tørte Moser, splitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træer;
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Vinden Skibets Vei.
Hesten vrindsker,
Svæver, svømmer, trættes ei!

O hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Yndigt svæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.
Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
Snart besøgt, og snart forladt!
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner,
Hvad var Asers Magt i Nord?
Hvad din Visdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier, mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skiænker Freya skiønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom
Odur kaldte man ham her;
Hist i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Heltefærd.
Møer og Svende var hans Følge,
Lysteligt de Bækner slog.
Field og Bølge
Deres Seiersang gientog.

Paa fit raske Tog han kiørte
I en høi, en gylden Karm.
Gulen Løve, spraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.
Ydmygt nu de Vognen droge;
Piger gik foran og sang,
Trommer sloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hist fra Skovens grønne Buske
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Grinte, dandste, glædte dem.
Ødur ved den klare Kilde
Standsed dem i dunklen Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
Nær den friske Bølge klar,
Planted han sin grønne Ranke,
Som den søde Drue bar.
Snart at præsse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blod.

Freya kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drik;
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmerisk var drukne Blik;
Fyldig var han, som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
Saae det elskovsfulde Sind:
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;
Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knuppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst!

Freya nu var Odurs Qvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerkatte
Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?
I sit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skiøndt alle andre Guder
Drikke Miød og Øl og Most —
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Yduns Æblekost.
Og da Odur Frei forlader,
Da fra Nord han skilles ad,
Guders Fader
Skiænker han det sieldne Fad.

Kunde troløs han forglemme
Disen for saa høi en Lyst?
Grusomt sig, letsindigt rive
Fra det elskovsfulde Bryst?
Kiærligt dog han Freya favned,
Kaldte hende største Skat;
Aldrig favned
Ham den elskovsrige Nat!

Men da Ydun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed svandt;
Da han i sin unge Disa
Kun en gusten Qvinde fandt;
Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred sig af den Magres Arm;
Greb til Sværdet,
Hviſt forbittret i sin Harm.

Ha saa har du mig bedraget,
Raabte han, du lede Trold!
Løi, og kaldte dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu seer jeg Larven synker,
Hvad du var, det vorder du!
Dine Rynker
Viser du mig uden Blu!

Freyas Taarer intet virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af de krafteesløse Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.
Kerren med de skiønne Kutte
Og sit Viinkar, lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fierne Blaa!

Bort han veeg til sine Vaner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freya græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne seer.
Hendes Skiønhed kom tilbage,
Men den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
Nød af Livets stærke Træ,
Ynktes Odin ved at skue
Skiønhed sørge bag sit Læ.
Hvist forbittret da han sendte
Hermod, med sin Tryllestang.
Hvad der hændte,
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte paa den skiønne Frei;
Skovens Mænd, med Bukkefødder,
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgieves, vedbendkrandset,
Dandsed vellystfulde Mø;
Kun han sandsed
Tabte Frei paa Herthas Øe.

Som han nu med tunge Druer,
Vedbendlov i lokket Haar,
Sværmerisk mod Himlen skuer,
Eensomt i den unge Vaar,
Mens hans Blik vemodigt svømmer,
Sødtberuset er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med sin Haand; —

Kommer Hermod giennem Busken,
Rører ham med Hexegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Trylles han til Marmelsteen!
Og saa har ham Skialden funden,
Paa sin fierne Vandring hist:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Qvist!

Men den skiønne Freya saare
Græmmed sig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, søde Taare
Sværmerisk hver Aften flød;
Hendes Hiertes dybe Trængsel
Blander hun i Elskтes Bryst:
Bittre Længsel!
Deraf kom din søde Lyst.

Skades Givtermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar Øe var opslugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud-sad i sin Vraa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværde, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Og tømme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freyas Lund var øde; De Beilere man saae
Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
Mens Nattergaler sloge, med glødende Kind
De sadd' ei meer ved Kilden i blegen Maaneskin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Oval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheimasal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skiænkte Sundheds Blod,
Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Valhal i Baand.

Hvo først sig vilde hævne, med Hielm og Skioldeplade,
Det var hin Thiasses Datter, den umilde Skade:
Hun stod for Valhals Porte i blanken Kobber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiøndt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da funkled hendes Øine klart under sorten Hat.

Hun førte gamle Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skioldmø i Ungdommens Vaar;
Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder og rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun var i Vingolf, da glemte hun sin Vrede.
Hun saae de skiønne Guder; og Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte; da Baldur hun saae,
Hun sukked: Aldrig skinte to Øine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun fordi
Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi.
Hun raabte høit i Hallen: Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skiænke skiøn Baldur til Mand.

Da blev for Øine bundet den dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde dø,
Det Odin saa bestemte: Den som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl forthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun suſed som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
De vidſte ret ei om de ſkulde Bruden undflye.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort før de alle tabte det friſke Blomſterſkiær,
Hun var dog mere qvik nu', hun løb omkring saa friſk,
Som naar i Bølgen piler den ſølvſkælte Fiſk.

Hun vined bag Klædet to velſkabte Been,
Saa dannede, saa ſmekkre, saa reent foruden Meen.
Den ſtærke Rundhedsfylde, det Smalbeen, den Fod,
Oppuſted Elſkovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte det var Baldur — hun greb ham uden Ord,
Hun afrev ſit Klæde — hun saae at det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen ſkialv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet ſkiulte halv.

Hun qvad: Vi to vi passe, vi udgiør et Par!
Naar Ydun kommer atter tilbage med ſit Kar,
Da kan igien du blæſe; jeg hæver Nattens Vind,
Saa ſkifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfax ved høilyse Dag;
Paa Hrymfax jeg om Natten forfølger mit Vrag.
Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
Da løber jeg i Finmark, med Buen paa Ski,
Og bryder giennem Snefog min useete Sti.

Med Sidsken paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
Med Bøgegvist i Haand og med Blomster besat,
Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfaxe kun er liden, er sort med korte Haar,
Og ved dens Mund i Skiægget Riimfrosten staaer;
Men frygteligt den vrindsker, og naar den sparker bag,
Den skiller Skib ved Master og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
Sælhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret?
Har Ægir ei en Hustru i Havet med et Næt?
Er Ran ei jettebaaren? Er Ægir ei en Gud?
Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid,
Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes det er Tid
Engang at ende Kiven; og det kan gierne skee,
Hvis ei I os Foragten for strængt lader see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
Det Levende maa bringe selv Livet i Død;
Med Nat maa Dagen verle, Glæderne med Qval;
Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Snee,
Da vilde snart man Stammen udhulet see.

Med slige Taler lokked hun den raadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diser sørged, især den skiønne Frei.

Ei Bragi ſang ved Harpen, ei Hornet gik omkring;
For Freir var i Hiertet af en Kniv det et Sting.
Han ſigned ei ſin Fader, men, med uroligt Mod,
Han ſteeg i Hvielofte, hvor Hlidſkialfen ſtod.

Den Stol den ſtaaer i Taarnet af Valaſkialfens Slot;
Til alle Verdens Kanter derfra man ſkuer godt;
Men ingen uden Odin derhen ſig turde ſætte.
Det monne Aſafreier idag dog forgiette.

Han ſatte ſig i Tanker i Straaleſædets Krands;
Det funkled ei ſaa vældigt, tabt var den halve Glands.
Han ſtirred ud ſaa vide mod fierne Bierge blaae.
Nu vil jeg Eder ſiunge hvad Freiers Øine ſaae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han sined paa Bolstrene, klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skiødesløst hun laa.
Om hvide Fingre snoete sig sorte Lokker smaae.
Den spæde Haand begraved sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Flætning løb ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kiærligt som en Syster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede ſig det bedſte, høit over Midiens Rand;
De lignte dog hverandre ſom to Draaber Vand.
Snart Freir ſaae paa Læben, ſnart paa den ſkiønne Barm,
Han glemte Valaſkialfen og Valhallas Harm.

Men ſom nu bedſt han ſtirred, han ſaae et Under ſødt:
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:
Naar Kirſebærret briſter, det viſe maa ſin Steen,
Og Læben viſte Tænderne ſom dreiet Elfenbeen.

Og ved den ſtærke Svulmen, fra Barmens hvide Hud
Livſtykket gled tilſide, ſprang Roſenknuppen ud;
Da vaagned hun og ſkiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, ſom ſkilte ſig ad.

Saa ſprang hun op fra Leiet, ſaa let ſom en Hind;
I Kamret flød en Kilde, der vaſked hun ſin Kind,
De ſtore ſorte Øine, de ſneehvide Arme:
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den ſyded giennem Fieldet, for ei ſin Kraft at ſpilde,
Til Aſkurs Vet i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den ſtod beſlængt med Krykker! naar Halte kom derhen,
Paa raſke Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgiæves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undrede sig saare, den sieldne Brønd man dyrked.
Og det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet rød,
Den sorte tykke Flætning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst;
Hver Funke Freier følte, den smelted i hans Bryst.

Saa flætted hun paa Issen af Haaret sig en Krands,
Sprængt med fiolblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til sin brogede Ko.
Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med de hvide Fingre det spændte Yver fat.
Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jetinde;
Han sukked: Aldrig saae jeg en venere Qvinde.
Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
Men Uskyld var i Diet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinderne, men Læben smilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen saa fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun heged de Sødskende saa smaae;

Og kieled for sin Fader; hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder; og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og skar i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Jerper og Ryper hisset paa Kiøkkenbielken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droslens Sang!
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt;
Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kiærne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
Ei heller bruntes Kinden, ei tabtes Barmens Snee.
At hun var jettebaaren deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølverkruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de fleste, de Andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Trolbenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Bisrne nogle; de boe i Skovens Grøft;
Utydsker, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandkiøn, som Guder i Valhal;
At de mod Aserne strede, det voldte deres Fald;
De har ei Asamagten, dog Trolddom de forstaae;
Som Bønder tit i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hendes Fader med Magt
Hryntusser vilde giæste; hun saae dem med Foragt.
De sadd' ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
Da rødmed hvit af Vrede den unge Jetteviv.
Hun trued: Hvis ei høviſk I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.

Saa mægtig er Skiønhed med Ydighed foreent:
De skammed sig og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skiænkte hun dem Miøden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kysſed sin Fa'er;

Og ilte paa sit Kammer. Allene der hun stod,
Hun stirred i det Vide, med et uroligt Mod;
Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
Og løste langsomt Sløifen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
Den sendte klar sin Lysning i Fieldkløftens Vraa.
Hun meente det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Asafreier paa Hlidskialfens Stol!

Han saae hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
Da ønskte han den Skiønne vel tusinde Godnat!
Fra Taarnet som en Drømmer han steeg i stillen Stund,
Og vandred hen i Maanskin til Freyas Vøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freyas Skov,
Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I store gule Duske hang Løv paa sorten Green;
Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes Træernes Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, mærkte han med Lyst,
Han syntes at de lignte Sukket i hans Bryst.
Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued alt forandret. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiød;
Men det var ei Fru Yduu, som Freier ønskte sig,
Huldsalige Jomfru Gerda! Jettinde, det var dig!

Som saa han sad i Tanker, hans Syster Freya hist,
Svobt i de blege Lokker, kom frem bag Skoven Qvist;
Som en afblomstret Frue ærbar i Linet staaer,
Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder: Usalige, hun sang,
Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forhexet var din Gang!
Ifald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
Til Jothumheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skiænke Freir
En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Eir
Til Brud udkaaret længe, som skiænker Sundheds Blod,
Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvarde Freier vreed,
Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
Og Thor kan dræbe Jetter; men faaer ei til at døe
Den Brand som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.

Saa sad de gode Søskinde og delte Længslens Qval.
Den hulde Freya sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: Kiære Broder, Fremtiden er for dig,
Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi Den, som intet eier, har dog det Haab at naae,
Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
Men Den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
Den seer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer!

Ha, ſukked Freier modløs, jeg er ei længer Van!
Ja, var jeg ſkiøn at ſkue, ſom før Fru Yduns Ran,
Men ſvunden er mit Tække, jeg er mig ſelv ei liig,
Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.

Som Freir ſaa monne mæle, da i en Skynding brat
Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
Det visne Løv ſig hvirvled af Lunden i en Bolt.

Træet ſtod fuldt af Knupper, de ſvulmed og ſprang ud.
Da følte Frei for Hiertet en Trykken bag ſin Hud;
Hun nedſlog ſine Øine, hun vilde dem ei troe:
I Lunden var udſprungne de fagreſte Knupper to.

Freir ſtirred hen paa Bækken, ſom nys bag Stene krøb,
Nu ſnelt den i Fioler bag Lærketsrven løb.
En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duſk,
Skiød Diet over Axel, og ſaae en Roſenbuſk.

Han ſtirred paa ſin Syſter, hun paa ſin Broder ſaae:
Det var den veneſte Qvinde vel under Himlen blaa;
Hun ſaae en Mand ſaa deilig med Roſer i ſit Haar,
At, havde hun ei elſket, ſaa var det ſkeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae dem om,
Og mærkte det var Storken, som med sin Mage kom.
Den drog fra Blaamandslandet, dens Reise var vel stor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den søgte til sin Rede, hist i det høie Træ.
I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
Og fra sin sorte Larve, ved Solens Atterkomst,
Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freya sukked, de følte, det var hedt.
De undrede dem saare — de lytted — og en Klang
Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freiers gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er nu Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset, ved dette Glædesord,
De skyndte dem til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder ſmilte; thi fra forløſte Jord
Var hende ſendt en Bladkrands til Pragt for hendes Bord
Hun foreſkar Særimner, i lange ſtore Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om ſit Haar.

Fulla Friggas Æſkems omkring da Fleſket bød.
Gna, ſom Hofvarpur rider, iſkiænkte liſtig Mjød.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aſer drak, forelſkte de ſaae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freya, og for den Aſa Freir.
Hos Thor ſad Sif hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Mod hendes Skulder hældte ſin mægtige Tinding.

Hos hende ſmilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Løben trak tilſide, og viſte Tandens Guld.
Han hører Græſſet voxe, han hører Ulden groe,
Han vidſte, hvad i Haugen nys talede de To. —

Gefion, den friſke Skioldmø, ved Heimdals Side ſad;
Det hialp ham ei han leſted, og rakte hende Mad;
Friſk var hun, ſom naar Knuppen af Fylde briſte vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elſkovs Spil.

Alle de unge Piger, som kiænder Elskov ei,
Som, før dem Freya signer, maa vandre Dødens Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomstens Hær,
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade dem i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freyas Lund,
Og sukke stundum lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide; thi Gefion er saa streng,
At ei i hendes Høisal hun taaler selv en Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Magt
Afstak til Gefions Kulde, som Ømhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I muskelskællet Brynie, som over Barmen sprak,
Sad Ægir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
Ved ham sad Ran hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
De bange Diser skottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumſkt var hendes Aasyn og grusomt hendes Blik,
Og aldrig var hun gladere end naar et Skib forgik;
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal.
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til den som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
Thi det var Asabaldur, der atter var saa skiøn,
At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysgule Lokker mav-skilt i Panden saae.
Hans Bryne var som Blomstret der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik.
Hvorhen hans Øie skued, det dybt til Hierte gik.

Han lignte Den som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Øre, og ikke Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Øine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talde med ham gierne;
Hun smilte som en Bølge, ved Skinnet af en Stierne.

Af Steen en hvirvd Plante et blaahvidt Perlemoer
Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, at skiænke det i Nød,
Til dem hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Ved Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun stærkt anraabes, da giør hun Siælen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun dog de To.

Og skeer det ei paa Jorden i Trængslers dybe Dal,
Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freyas Sal.
Hun skiænkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
Og svang fra Egen Hagbarth til Freyas glade Vang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
Hun mumled sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Nattens Konning, han er saa blind som stærk,
Han sad med Sølverstierner i kulsort Pandsersærk.

Hemmelighedens Vogter er Vidar allenstund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund.
Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
Og stærk er den der tænmer liig Vidar sine Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad altid kiærligt sammen i Asa Odins Hal:
Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand.
Hiin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strænge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder, og den som Eden brød,
Den viser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledig fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saasnart igien;
Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga, med Skiold og Griffel, var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man vented hende tilbage, nysgierrig mangelund,
Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød;
I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog;
Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne og loe;
Dybt Benene neddingled; da var kun lidet fro
Den ængstlige Skipper; Vandhose blev til Vand,
Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Landse, at dele Banesaar.
Op, hielp mig kiære Brudgom! til Niordur hun skreg.
Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage;
Da følte saare Niordur sin Vælde tiltage;
Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderik just fyldt sin kolde Lunge
Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde kisle just hele Nordens Luft;
Da seired Niord og vifted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skiønne Dage ni
Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
Saaledes vexler Uheld evindelig med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu herſker Taagen længer, den ſtrænge Østenvind,
Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men ſlumrer hun i Hulen, da virker Asa Niord
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Dannerskov ſom dufter til Nattergalesang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade ſlaaer hans Egn.
Da Niordurs høie Taare forvandler ſig til Regn:
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge;
Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Misden man ombød,
Thi mens Forsete dømte, han rendsed Luftens Skiød.
Da aanded frit hver Bonde hvor han ſig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger og ei Ildgierningsmænd.

Snotra, med hulde Lader, ei langt fra Baldur ſad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldſalig hun ſig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde ſit Udtryk for ſin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
Sad Uller goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp, mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
Hvit hvælved sig de Haller, med lyse Farveskiær,
Hvis Piller vare saa ranke som Skovens bedste Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde og Sværd med Sølver-
Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte [hialte.
Den Nød der nys var hændet, og havde truet Nord.
Imens gik Ydyns Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steeg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freya, til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer;
End er han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freya sorgfuld stirred og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
Hun tænkte: Hvad er Skiønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ven?

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend,
Odin den Vældighøie. Da gik og kom igien
Hermod den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte ind i Hallen, Freyas Barn, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kiænte langt over Skuldre smaae,
Den spæde Mø paa Tilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freyas skiønne Barm.

Nu reiste sig fra Borde Odin den høie Gud,
Med Harm i Øine viked til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Trylleстang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Af havde Valfauder ikke nu seet skiøn Freyas Graad!
Saa sønderriver Vreden tit Hielpens sidste Traad!
Hvis Odur nu sin Hustru kun eengang havde seet,
Jeg vædder han elskte atter, fortrød hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabne Øine, men Øiet intet seer;
Besiæles ei af Druen som svulmer i hans Haar,
Han staaer paa skiønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke hvad hun leed.
Fra den Tid blandes Elskov med sød Vemodighed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smuk;
Hun bringer Elskov Glæde, men Freya Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskialf gik Odin nu i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i tusindtal.
Syn, den gode Vogterske, vidt aabned Portens Løi,
Da traadte mellem Kæmper Odin den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege med Blod besprængt,
De stirred som i Drømme! Hvo havde sligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, som fulgte Odin den Herre god,
De røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da voxte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr,
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
Thi kløvet var hans Isse med Æggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: Kæmpe, hvad kaldte dig Stridens
Han svarede: Stærkodder; mit Navn du kiender nok. [Flok?
Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem som Venner, her atter blandt de Døde.

Hærfader mælte: Stærkodd, du var jo Niding først,
Til en skiellig Udaad dig bragte Guldets Tørst!
Han svarde: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

Jeg veed at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
Han i sin Favn ham trykte og raabte rørt med Graad:
Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst!
Lyksalig Den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst.
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød,
Indstyrted, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud;
Roska den Tærne bragte en deilig Lossehud.
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Knaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i sin Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Baldurs Kilde aftvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
Den Fare som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvidslelyd;
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf som Lynet, der dræber før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille sælsomt Sind,
Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind:
I Midten Valaskialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyse Fønsal opløftede sig her.

Men over Valaskialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Øie vist aldrig saae tilforn.
Det var som Midgardsormen, i Skællets stærke Glands,
Hvis lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
Fra Geedens Yvre strømte en brunlig Drik, som flød
I Karret ned i Vingolf og blev til liflig Mjød.

Men høit fra Hiortens Takker sprang Vand med Blink
Med evig-lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum; [og Skum
Naar ned da Straalen: pladsked, den Sølverbæknet fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist, bag det skiønne Bolværk, Asynierne sad
Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad!
Med deres hvide Hænder de Egekrandse bandt,
Og kasted dem i Gaarden til Heltene som vandt.

Stærkodder steeg paa Taget, for alting at beskue,
Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
Han saae hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted fro,
Stærkodder skued Bifrost, den underskisnne Bro.
Med røde gule Striber, violne, grønns, blaae,
Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
Den Bro er slem at fare, den er saa steil som puur;
Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden; man paa en Bakke saae
Et Lysthuus let og fagert, med Piller i det Blaa.
De dunkelgrønne Bøge indslutted Blomsters Dal;
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freyas Sal.

En Skov stod sort mod Norden; paa steile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
Takt Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
Heimdal fortalte Stærkodd at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaskialfen, Thors Skov, og Freias Lund.
Da mellem Skyer vined Stærkodder fiernt et Skiær:
Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den Lysning, svarde Guden, som du en Maane troer,
Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
Der hersker Asabaldur i Skyens Sølverhang.
Hør, hvor med hvide Alfer han holder Aftensang.

Da mærkte man fra Skyen en huld livsalig Lyd,
Den bæved, som i Hiertet Uskyldighedens Fryd.
Men nedenfor i Hallen opstod stor Larm og Spøg,
Da veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

Nu gik de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd.
Man drak paa Bænk men Odin ved Skioldenes Lyd.
Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord.

Og hvad et Drapa sammen! eenstemmig herlig klang
Den høie Kæmpevise, det var en sielden Sang:
Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
Der plukkes nu og præsses til een livsalig Viin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag.
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte sig, som Barnet der skiønne Blomster saae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad:
Stærkt Sølverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mioden nu var drukket og Skialdesangen endt,
Fremtraadte Asaloke, hans Væsen er bekiendt!
Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot
Ved uanstændig Gisglen for alle Asers Spot.

Dog var han klogtig, vittig, og kunde Guder more;
Skiøndt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tit hialp mod List hans Klogt;
Og steds han var paa Færde hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Venner og snart Fiender, men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder; mens Mioden man ombar
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig guul,
Som han med Hexen avled i Hulens sorte Skiul;
Men ei den Leeg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Pine gloede, hver Dag den voxte meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer!
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han visked ham i Øre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte at Fenris var forhadt,
Da ud han lukte Ulven i den bælmørke Nat.
Hsit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
Hialp Næveren at myrde, og glubsk i Liget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented een af Bukkene, som spændt for Kerren stod.
Den skiæggede Tandgnioster udstødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Gisgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede sig det i Brynien, saa smidig med sin Haand;
Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tandgnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de beggeto.
Da hsit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
Han troede de loe ad Bukken, endskjøndt det var ad ham.

Sligt Gisglerie kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund.
Tit maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Gefion rynkte Bryn,
Den strænge Mø forarged det taabelige Syn,
Hun vilde sig bortbegive; da hvisked Asathor:
Siung noget, som fornøier det vene Pigenøer.

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han sagde: Jeg vil siunge den skiønne Gefions Sang.
Da satte sig Disen atter: En Mø er ei saa sær,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen kiær!

Bragis Sang om Gefion.

Da Asaflokke
I tætte Flokke
Fra Østen rede,
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Vove,
Over steile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet; —
Da rank som Sivet
Gik Gefion silde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Ved Flodegruset

Af Bielker sig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saavidt som Vandet
Biergsletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Ved Harpens Tone,
Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiæg til Belte.
Og Harpeklangen
Indlokte Disen,
At høre Visen.

Men Gylfes Sønner
Paa Skiønhed skiønner:
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommen bøde
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Die
I Hal at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser;
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet;
Som før kun hørte,
Naar Vreden førte
Dem Sværd fra Beltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Og Halsen kneiste
Efter stolten Vane,
Som naar en Svane
Sit Hoved høver,
Mens Vandet bæver
Af Vellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Gefions Dyder

Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre;
Og Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

"Farvel, I Jetter!
Misdhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke
Og høre klukke
I Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar nu atter
Sig Maanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser.."

Gefion du Ranke,
Bliv her, at sanke

Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.
Ei du forlade
Det svenske Stade!
Hvis bort du iler,
Ei længer Glæder
Til Biergekiæder
I Svithiod smiler.

"Ja — vil I Skoven
I Sølvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Maa Den kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal imorgen
Fra Jetteborgen."

Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig lyster,

O Freyas Syster!
Vælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Ægirs Heste
Vi Øen drager,
Hvor du behager.

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene,
Og pløied Skoven
Med Træer og Grene
Og Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger som syde;
Og efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Viig hun graved
Til Held for Nord,
Og kaldte saa Vigen
Issefiord.

De Kæmper blide,
Som Ørne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget,
Uddroge Den
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
O hvilken Lykke!
Af Fastlandskoven
Staaer nu i Voven,
Og seneſt Alder
Det Sjølund kalder.
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden!
Et Syd i Norden.

Men Svælget fyldtes
Med Vand., som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler
Hvor Karmen kiørte;
Og hvor man hørte

Bladene hviſke,
Der ſvømme Fiſke.
Sort Venneren ſyder,
Og Tangen ſig ſkyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugten i Øen.

Hil Geſion! Diſe!
Dig lød min Viſe.
Din Skiønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siølund grønnes
Ved Øreſundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet,
hæftig forfulgt af
Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse
den ængster,
Meest usynlig for Menneskers Blik, dog stun-
dum i Regnsky
Synlig som Ulv, naar i Dunsterne brun han
viser sit Hoved; —
Da steg Solen af Hav, som af Bad den rød-
mende Freya,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter
sin Skiønhed
For det koldsindige Gry, mens paa Qvist end
Fuglene slumre.
Skirnir, den lystige Rytter, paa modige
Ganger med Tasken
Snørt paa sin Ryg; (ham skiænkte Fru Ydun
Æbler, og Fulla

Fyldte ham Flasken med Suttungs Mjød) nu
reed han i Daggry
Odins Ærind at røgte; thi Hermod Faderens
Skosvend,
Ei var i Valhal i Nat; han fløi med Staven
til Grækland,
For at hævne din Sorg, o Frei paa den tro-
løse Brudgom.
Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte
til Dofre,
Hvor Smaadværgene boe, de kunstigkløstrende
Smedde,
Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige
Værktøi.
Odin bad dem Kiæden idag at hamre til
Fenris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved
koglende Kunster
Virkt uslidelig. — Jern, samt Kobrets raslende
Lænker
Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som
Kæmpen et Halmstraa.
Men da nu Skirnir paa Bifrost reed, da
tænkte den Volde:
Mon ei Freier min Drot et Ærind mig giver?
Jeg bør dog

Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin
byder os Alle
Men en Svend er sin Husbond næst, og skyl-
der et Ord ham.
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien,
hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at
træffe sin Herre.
Drømmende sad med Haand under Kind ved
Kilden i Vaaren
Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar
Høst var i Vente.
Da nu Skirnir ham fandt, saa forgrædt saa
bleg og bedrøvet,
Undred han høit sig derved og udbrød: Hvad
Drotten i Sørgmod?
Nu da dog Skabningen trindt, rødsmykt, med
frodige Svulmen
Ytrer et Haab, som allene din Magt kan trylle
til Vished.
Thi kun du eft Frugternes Gud. Det hielper
en Sædmand
Lidt at han saaer, hvis ei du først lod usynlig
en Alfsværm
For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med spræt-
tende Vinger,

Spurven til Angst, og som dræbte med smaae
beſiærede Pile
Regnormſkarer og Larver, ſom vente paa Sæ-
den i Furen.
Men end mere din Vældes Magt i Høſten ſig
viſer,
Naar med dit hellige Blik du forgylder den bøl-
gende Kornmark.
Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning,
til Ære!
Naar Høſtkarlene hvæſſe, da glæder ſig Menne-
ſkets Hierte
Meer, end naar Sværdene ſlaae paa Skiold
for Kæmperen Aukthor.
Freier qvad: Hvad nytter mig Styrken,
naar ikke den rækker
Dybere ned, end ſom Axene groe, ſamt ſugen-
de Bøgrod?
Hvad er vel Skiønhed, naar ikke du elſkes? —
Da ſvared ham Skirnir:
Elſkes du ei? Tilbeder en Jord ei Freier din
Guddom?
Eſt du ei Odins, Aſernes Ven? Og banker et
Hierte
Bag en Aſynias Barm ſom ei hæit din Deilig-
hed henrev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvor-
dan paa Hlidskialf
Dristig han steeg igaar, hvad i Bierget han
saae i en Fieldkløft;
Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige
Billed,
Fyldte ham Siælen med Savn og fortærte ham
Hiertet med Længsel.
Skirnir svared: Nu mærker jeg Elskovs Virk-
ning; thi Freya
Veemod vækker og Tvivl om Held; og den
Elskende sidder
Gierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover
ei dristig
Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis
Handlingen fulgte.
Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda tænker
du røres?
Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren
et Blomster?
Troer du en Troldmand vandt det Skiønhed fø-
lende Hierte?
Eja ved Frigg! jeg tænker, at hverken den
skiæggede Graabuk,
Eller den Ungkarl Hestbeen, vandt, hvad du
savner i Valhal.

Da gienſukkede Freir: Om jeg vandt din Kiær
ligbed Gerda,
Gav dog ei Aſernes Fader ſit Ja; jeg frygter
for Odin!
Men den ſmilende Svend ung Skirnir ſvared
ſin Husbond:
Frygter du Odin nægter ſit Ja? Og lod han ei
Ægir
Love den hæſlige Ran, ſom ſaa lumſk paa bøl-
gende Saltbund
Fanger de druknede Mænd i et Næt? Bifaldt
han ei Skades
Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med
den deiligſte Biergmø?
Ikke ſaa ſtræng og ſaa rolig er Odin beſtandig,
ſom naar han
Skiægget ſom Gubbe ſig viſer paa Bænk med
Kæmper i Valhal.
Fuld vel kiender han Elſkovs Lyſt. Den ſkiært-
ſende Freya
Tit forſtyrred hans Ro; da forhadt ſelv blev
ham Særimner,
Kiedelig hiſt Einheriars Kamp, og han ſmutted
forklædt, ſom
Pillegrim ofte til Jord, hvor ham huldt ſød Kiær-
ligbed vinkte.

Mindes du da som Roſter, den Smed, han gie-
ſted Fyrſtinden?
Rinda, hin Konningedatter i Garderik? Tænkte
ved Kløgten
Først at vinde ſin Yndiges Hu, ved utallige
Gaver,
Hamret af Jern, af Sølv og af blødt lyſtbøieligt
Guldmalm?
Men hun foragted det alt, og hun ſlog ham i
ſværtede Pande
Hæftig med ſnehvid Haand. Dog ſank ham
Modet for det ei:
Kom ſom en Høvding igien, hielmſmykt med
vaiende Fierbuſk.
Men hun foragted paa ny, og berørte den brun-
lige Kind ham
Atter med ſilkeblød Haand til Straf; dog kil-
dred ham Tugten
Meer end den ſmerted; thi Slag af en Mø
beſkiæmmer ei Helten.
Vreden kun Olie giød i hans Ild: ſagtmodig
ſom Tærne
Kom han forklædt tilbage, ſom Trælmø, ſolgte
ſin Frihed;
Tiente ſin Frue med agtſom Flid, og vaſked
hver Aften

I det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fød-
der.
Da blev hun pludselig rørt; — (saa sært er
Qvindernes Hierte)
Hvad hovmodig hun nægted den sindrige Kunst-
ner og Helten,
Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer
som oftest
Villien, der stunder til Maal kun med Kraft,
og taber sit Mod ei.
Meer vel veed man af Odins Bedrift,
skiøndt Saga den Snilde
Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk utyde-
lig Rune:
Aser og Vaner foreentes i Fred, paa den østlige
Biergaas;
Da klang Natten af Lyst, lokflagrende, blotted'
til Beltet,
Vanapigerne dandsed, med Vedbendstav og med
Bækner;
Vindruluernes Kraft havde farvet dem Kinden
med Purpur;
Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende
Sange,
Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv for
at lokke sin Mage.

Aserne fulgte dem snelt i de kiøligtvinkende
Myrter.
Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe,
som aldrig
Praler af Seir og Bedrift; man Hermod sav-
ned, og paastod
Odin selver forsvandt. — Velan! den lystige
Nat blev
Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager
og velskabt
Sangerske, sexten Aar, af Vanaslægten, som
gav ham
Livet i Myrternes Skygger, og Drengen hun
skiænkte til Valhal.
Hurtig han voxte, blev stærk og klog, og han
efter sin Moder
Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner for-
bandt han.
Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Men-
neskeslægten,
Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tit og
sin Viisdom.
Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Nat-
ten og lurer:
Engang giæstede Kvaser i Field to skulende
Dværge,

Disse den Slumrende vog, men de gjød hans
Blod i Odrærer,
Son og Bodn, (saa kaldtes de kunstigtsmed-
dede Malmkar);
Blandte saa Blodet med Honning, og brygged
en Drik som besiæled
Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt sve-
de Skialdskab.
Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beret-
ted til Valhal:
Kvaser var druknet disvær i sin bundløsslugen-
de Viisdom!
Suttung betalte dem dog! den Dræbtes Broder
aftvang dem
Misden brat; til en gold Fieldsteen de skulende
Dværge
Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen
og landsiern.
Her han Livet til Straf dem skiænkte; men his-
set paa Klippen
Engster den Myrdedes Aand og dem plager
evindelig Hunger.
Freier sukked; da smiled og vedblev Skirnir
sin Tale:
Suttung giemte nu Misden i Field; ei rugende
Drager

Vogted de gyldene Kar, men hans Dätter den
blomstrende Gunlød.
Da fik Odin Lyst til at frelse den kostbare
Væde;
Sleipner sin Hest han besteg, red hen saa til
Ledet paa Marken,
Hvor ni Troldkarle gik og afslog med blinkende
Leejern
Bøndernes Korn ved Nordlysblus; thi Bauge
der Husbond
Havde sit Huus i et rummeligt Field, som
grændsed til Marken.
Men stigt Ran Hærfader fortrød! De stiælende
Jetter
Agter ei Ret eller Skiæl: de røve paa Jorden,
og trodse
Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste
sædvanlig
Der hvor Bonden har pløiet, og Nattens Dun-
kelhed skiuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt;
hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en Ås;
og Dælling i Tusmørk
Avled med hende den ærlige Dag! Saa føder
det Skumle

Stundum hvad skiønt er og godt. Men Nat,
som rider om Jorden
Paa Hrymfaxe sit Øg (som tit hun laaner til
Skade)
Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun
skiuler i Mørket.

Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar
om sin Tinding,
Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes bleg-
nende Piger:
Thi hun røber dem tit, fra Skyen hun stræker
sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen
i Fieldmulm.
Dog snart atter han herier og Korn indslæber
i Bierget.

Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dag-
ningen, seer han
Fælleden tom, og formoder at Natfrostblæsten
har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme
forgieves! —
Freier stirred og sukked, da vedblev Skirnir sin
Tale;
Thi han haabed med Skiæmt og med Sagn at
troste sin Herre:
Biergtroldhoben ei blot, men de listigpøndsende
Dværge

Stiæle ved Somrens Tid sig i Marken og æder
af Axet,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og
Myrer.
Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han
mægtigt
Over den uselig Bonde; thi tog han Stenen
af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man
finder;
Raabte: Hvo ønsker en Hein til sin Lee? og ka-
sted i Luften.
Men de begiærlige Trolde, som sloges med Leer
om Heinen,
Dræbte dem selv indbyrdes. Da hengik Odin i
Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten og tiente med ni
Mænds Styrke
For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at
Trolden
Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen
til Gunlød,
Drikkens Vogterske. — See, da den Troldmand
bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge
kaldtes han Bolværk)

Blæste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Øine, fordi ei et Hul gik tvers giennem Klippen.
Andengang da Baüge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste: da fløi alt Sand til den modsatte Side.
Hurtig han da, som en Orm, giennem Aabningen smutted i Fieldet.
Lidet det hialp kun Trolden, han stak: den smidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin
i Fieldet
Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød,
Slumre med Purpurkind, paa den fyldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skiær Malmdunkerne stode, med Laag, med Hanker og Bladpragt.
Gunlød spraetted og vaagned; med hvideste Fingre begned hun
Sortbrunt Øie; da viste sig Odin ei barsk som en Vildmand,

Men som en Beiler kiæk, der veltalende tolker
sin Ømhed:
Og han blev tre Nætter hos Gunlød; venligt
hun aabned
Ham Misddunkerne tit; han drak af Misden
i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til
Valhal. —
Skirnir taug og med listige Smil betragted
sin Husbond.
Da qvad Freir: Saa elsker en As! Den stor-
mende Krigshelt
Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs
Æt
Kiender den sødere Kiærligheds Fryd, dem
kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig Skirnir, som Odin at sidde
paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see,
o da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-
strømmende Taare;
Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur
fra Gerda;
Og saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i tro-
faste Hierte

Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig
fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst end at see den Elskede,
Skirnir
Gives i Verden der vel? Ikkun een: den atter
at mødes
Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i
Elskov.
Huldere vel end Nattergalsang i Beilerens
Øre
Klinger den Yndiges Røst og saa sødt er Ordet:
Jeg elsker!
O men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen,
ei halv saa
Ømt og beskedent sin Fryd, som et Øie, der
svømmer og tier.
Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham
til Fenris
Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende
Sener,
Ikke jeg tvivler du faaer dem; thi meget udret-
ter jo stundum
Dværgenes Vid og Klogt. Men Koglen aldrig,
min Skosvend,
Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte
til Valhal!

Evig tilhører det Biergets Mø; og med mægtige
Vinger
Flyver det kiekt over Ginnungagap, og svæver
om Gerda.
Træffer du hende, saa sig hvad du saae, hvad
Freier fortalte!
Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er
hadet af Jetter;
Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte, natur-
lige Fiende.
Altfor skiøn desuden for huld, for hvisk i
Sæder
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter
al Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter
det Freier, naar Gerda
Foretrækker sin Ven? — Farvel! Rygt Værind
for Odin!
Tie om din Husbonds Qval. Maaskee den For-
agtendes Fader
Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig
lidt kun!
Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til
Datterens Elskov.
Saae du mig sørgende her, da maaskee sig aab-
ned dit Hierte

Gerda, for Kiærligheds Suk, som naar Field-
tindtoppen med Snee dækt
I Solstraalerne tør, og udklækker et Blomster,
som dufter
Med langt stærkere krydret Kraft, end Fiolen
i Dalen.
Saa han taled, og satte sig hen ved Dam-
men, hvis Bølger
Elskerens Graad modtog og det skiønhedstraa-
lende Billed.
Men ung Skirnir — (han gik saa tit til Dvær-
gene Budskab,
Lærte forskiællige Kunster af dem) da Freier
bevæget
Drømmende sværmed og græd, og nedstirred i
rolige Damspeil,
Skummed hin, (ei Guden det saae — han
tænkte paa Gerda)
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende
Flade;
Hældte saa uformærkt i et Horn de farvede
Bølger,
Proppede vel med en Kork, bandt atter det skin-
nende Guldhorn
Fast ved sin Lænd og besteg den hæftigtvrindsken-
de Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freya signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
Fordi dig Vaaren nægter sin Lyst;
Klag ei over Frey, hun deler din Qval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omsværer vor Jord.
For een lille Fugl, som siunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden fløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
Men har du nu henrykt fundet Een;
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
Dog ei din Glæde du forkynder,
Thi grusomt hun en Anden ynder,
Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
For Elskoven ret at trylle frem!
Først: et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
Saa Ynde, som ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Vaaren, giennem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan allene, —
Saa Kys, — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skiønne Regnbuerand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpeland.
Det var som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop;
Det var som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da mældte Skirnir: Mørkt er ude,
Her vorder Veien mere trang!
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
Dog vil mig neppe Jetten tage,
Endskiøndt jeg vorder nu hans Giest.
Til Valhal rider kiæk tilbage
Ung Skirnir, paa sin flinke Hest.

Han valgte Vei til Elivage;
Ved Fiorden Færgekarlen stod,
Og støtted sig til stærken Stage,
Og Brynet viste skumle Mod.
Hvo est du Træl, ved Flodens Bover?
Da raabte Skirnir, kiæk og snild;
Hvis du mig hurtig sætter over,
Da faaer du Havrebrød og Sild.

See! Seer du Brogen paa min Skulder?
Der giemmer jeg min Forraad god.
Da svared Jetten ham med Bulder:
Du Rytter med den nøgne Fod!
Du est ei skabt til Byer at eje,
En Linnedkittel er din Skat;
Og dog vil du Troldkæmper pleie,
Paa Hederne ved Midienat?

Skirnir.

Styr Egesnekken hid, du Sene!
Siig mig din Herkomst og dit Navn.
Hvi staaer du der saa tvær allene
Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornægter;
Men var jeg feig som Flodens Skum,
Jeg dulgte dig ei mine Slægter,
Du giør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Ædelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som gisr sin Broders Grovhed god.
Knarvurren Trold har deilig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Ægtemand.

Harbard.

Ja deilig er vor Qvindeskare,
Det nægter selv ei Odin jo.
Alting var godt, ifald de bare
Var mere stille, mere troe.
Ifald du efter Skionhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fieldets Mand.
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elske ei; dog I forlange
At elskes! Vreden fordrer Taal:
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det samme Maal?

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
Nu hvil dig, spiis og sluk din Tørst!
Men hvis jeg dig skal over sætte,
Da maa din Kundskab prøves først.
Jeg taer ei Penge for at fare,
Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
Og kan du ikke dem besvare,
Da synker du til Flodens Bund.

Nu spurgte Trolden Skirnir længe
Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
Om Skyer, som i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn;
Om Ild og Vand, hvortil de gavne?
Men hvad han fordred strængt især,
Det var de udtryksfulde Navne,
Som man forskiælligt skiænkte hver.

Vel kunde Skirnir alt besvare,
Og han for intet Spørgsmaal skialf:
"Jord kaldtes Dal af Asaskare,
Og Vei af Vaner, Grøn af Alf;
Malmkiælder af de bitte Dværge,
Frugtskiød af Fieldets Kæmpemand.„
Da Harbard synke lod sit Værge,
Og roste Ryttersens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
"Hos Aser heed den Hvælving blaa,
Vindaaben, fiernt i Vaners Rige;
Og Fagerloft, hos Alfer smaae;
Drypsal, hos Dværg, Opheim hos Jetter.„—
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han sig tilbords hos Skirnir sætter,
Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
"Den kaldte Dværge Skinneguul;
Men Guder: Drømmersken i Dale,
Og Hel i Dybet: Himmelhiul;
Aartæller, Alfer; Ubestandig
Udskiældte Jetter den i Løn.„ —
Da raabte Harbard stærk og mandig:
Jeg seer du veed Beskeed, min Søn!

Sol, — vidste Skirnir, — kaldtes Straaler
I Valaskialf af hver en Gud;
Men Dværgen, som ei Lyset taaler,
Synblinder, skiælder Solen ud;
Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer: Krands i deilig Glød.„
Harbard ved al den Visdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svæver let til hver en Egn,
Han qvad: "Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Flokke: Skylleregn,
Og Skygger Alfer, Jetter: Flygter,
Fordi den viger feig, som Skiælm;
Men Dværgene, som Solen frygter,
Den kalde glade: Svalehielm.

Selv Vinden havde mange Navne,
Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg,
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Og Brager kaldes den af Dværg,
Af Alfer Hviner, Jetter: Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tit, med rædsom Raaben,
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes: Røgslørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk, og meget meer.
Det grønne Træ, som kiøligt luder
Med Bladtag om sin ranke Stang,
Markfaxe kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Hviens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svarde Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævnte Øl og Byg.
Da raabte Harbard: Kom i Baaden!
Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
Dog haaber jeg at Gesturgaaden
Vil gaae langt over din Forstand.

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skiønne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skiøndt hæsligt Færgekarlen stirred
Og gloede paa ham, som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troldens Sviig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv;
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv;
Aldeles uliig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav,
Fra Bierget, deres fælles Moder,
Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træer, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huulsiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand,
Drivisen stod i skarpe Klynger
Omkring den skumle Færgemand.
Ham Skiægget frøs, og Rimkrystallen
Var selsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag: sig Floden slyngte
Igiennem en uhyre Ørk;
De hede Dunster Luften tyngte,
I brune Sky stod Solen mørk;
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft; —
Men, svalt i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asakraft.

Qvad Harbard: Du kan alting taale,
Det maa man sige dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlænderpiltens Vinteriis.
Qvad Skirnir: Den som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
Troer du jeg drog saa lang en Vei?

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippekilen
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

Nu er vi der! Seer du paa Stranden
Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
Hvis ret du bruger nu Forstanden,
Da aabner han dig Fieldet vist.
Ifald du løse kan hans Gaader,
Du skuer Biergets Helligdom;
Men tvivler du, da jeg dig raader
At vandre did hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde
At nogen Mand indlades før.
Seer du de fire galne Hunde
I Kobberlænker ved hans Dør?
Ifald du ikke Gaaden gietter,
Han løser dem af Lænken strax.
Da du for silde blodig sprætter,
Som Ræven i sin Rævesax.

Jeg lydig er i alle Maader,
Hvad Skirnir, retter ud hans Bud;
Og vil han jeg skal løse Gaader,
Saa løser jeg dem som en Gud.
Det kunde være dog, du praler,
Skreg Trolden, med dit eget Held.
Men det er Tid min Husbond taler.
Da raabte Gubben fra sit Field:

Hvad samler Folk i Vennesale,
Og hvad gisr Ven mod Vennen grum?
Hvad bringer Tungen til at tale,
Og hvad gisr atter Tungen stum?

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
Det maa jeg sige dig til Priis!
Med Misden svækker sig en Daare,
Med Misden styrker sig en Viis.

Gestur.

Jeg gik paa Vei, hvor Veie fandtes;
Tregange krydsed Veien Vei,
Og dog ei disse Veie blandtes.
Tro mig, du løser Gaaden ei.

Skirnir.

Vei fandtes under, Veien oven?
Paa Isens Bro gik du til By,
Mens Fisken svam dybt under Voven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak igaar, det var ei Vandet,
Ei Øl, Mjød, Vin, og ingen Frugt;
Og ingen Mad med Væde blandet,
Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle først,
Da slikte du de kolde Stene,
Og stillede dermed din Tørst.

Gestur.

Tvenæset sig en Brudgom svinger,
Som kysser saa forelskt sin Brud,
At lagde du derhen din Finger,
Da knuste Næsen, Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
Det viser Kraftens ægte Vaar,
Da brænder Elskovs rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Lungeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slanger kogte de, som hvæse
Og bider efter deres Død.

Skirnir.

Ved Smeddens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd;
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Væver sad og spandt sin Dug,
Med otte Been, med Øine fire,
Med Knæet mere høit end Bug.

Skirnir.

Skiøndt ikke just saa smuk af Kroppen
Den Væver dog er Odins Lyst:
Thi flittigt spinder Ædderkoppen,
Og alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
Og skarp som Spyd, og blank som Skiold;
Nys brændte den i Vellystlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
Et spraglet Lag, ved Heklas Fod;
Og størknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den flukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Kugler danne saae,
Og dog har Qvinden ingen Hænder.
Hvordan kan du nu det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
Som ude boer ved salten Strand,
At danne sine Æg har Vane;
Hun lærte Kunsten af sin Mand!

Gestur.

Lilg sad paa Liig; Blind reed en Anden!
Skiøndt Hesten selv var uden Liv,
Den skyndte sig dog hen til Stranden,
Og standsed i de vande Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Isens Drive,
Ørn laae paa Hesten, frossen død,
Og — skiøndt den ikke var i Live —
Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Mær kan i Kampen stride,
Og giør sig uden Vaaben fri?
Tit fældes Helten af de Hvide,
De Sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Bretspil maa jeg her formode,
Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
Tit findes Grimhed hos den Gode,
Og Grumhed hos den Skiønne tit.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot;
Men staaer han op og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot.

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herier Luen,
Da ødelægges By og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Og som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gest hin Blinde!
For Taagen selve Solen flyer;
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de tætte Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det som Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand,
Som Kæmpen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomvarligt
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Og det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smekkre Qvinder?
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Liig Sneen i den frosne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene,
I Julen hvide, høit til Fields,
I Vaaren, brunt som Træets Grene,
De skifte Fiær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Møer er det: som Roser smukke,
Men hidsed' af saa heftig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke,
I eget Blod de lædskes først?

Skirnir.

Hvad Mø er deilig som en Lue?
Men hidses den og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Raserie.

Gestur.

Hvad Møer er det, som aldrig matte
Henile, som ugivte døer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Og hen ad Ryggen lange Sløer?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som naar han bider med sin Tand,
Og Hovedet mod Helved vender
Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
Et Billed staaer for Siælen skiønt:
Høitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Giæster, uden dem at rømme,
Udtømme Karret, tause hver?
Men Karret, som de tause tømme,
Giør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
De tier under hendes Liv;
Men Soen selv kan sielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiøndt du knækker haarde Nødder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
Og tyve Øine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
Det giver mig ei Banesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise
Om Skirnir kunde sig befrie,
Da talte man de spæde Grise,
Og fandt med Skræk at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham ikke til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Og sidder der den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den skiønne Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han rygted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladtsøl-
verne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Broes glat-
dannede Steenkul
Veien viste; da gik han derind; og brat han
befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige
Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i
Gaarden han Slanger
Fandt istedet for Høns og istedet for Ellinger
Øgler;
Husligt krøb de omkring og de drak imellem af
Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa
Tærsklen
Af Dørhvælvingen; raabte paa "Tippe, Tippe,,
da rasled

Det i Krogene; Slangerne løb, og de lang-
somme Padder
Vralted, Giæssene liig, naar paa vaklende
Svømfod klodset
Flydningens stadige Flugt de betale med latter-
lig Skridtgang.
Men da Tærnen fik Skirnir at see, da løb
hun i Kiøknet
Til sin Jomfru og skreg; men det Sprog ei
Skirnir forstod ret,
Thi det var finsk, og det tonte som Vinden der
suser i Vraget.
Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for
at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir
besaae dem
Ret nu i Mag: de var smaae, sorthaarede,
blege, med Rynker;
Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen;
Pandernes Hvælving
Spored man knap: stumpnæsede Folk, med
Øine saa smaae som
Hasselnødder og Fingre saa skrumpne som tørrede
Gulrod;
Sørgeligt stirred et livløst Blik, og den matte
Forundring

Viste hvorlidt de besad af en høi guddommelig
Flamme.
End man finder det Kuld i Finmarksdalen og
Grønland.
Skirnir sukked og qvad: Hielp Thor! hvad
fattes min Husbond?
Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov
er blind tit,
Men saa blind Vanvid dog kun er, at en Yng-
ling, som Vaaren,
Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig
Trælqvind.
Som han tænkte paa sligt ved sig selv, da
saae han i Døren
Gerda stande bag Tærnernes Flok. Saa studser
en Bonde
Naar i en mudret Grøvt med sin Skovl han
graver i Dyndet,
Op at kline den skraalige Væg, og han finder
et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qval; thi deilig
var Gerda:
Ikke som Frei guldhvid; hun var sorthaarfager,
og Lokken
Vandt sig, som Ibenholt, om en høihvalt
Pande som Filsbeen.

Ikke som Himlen var Dinene blaae, de var mørke Granater;
Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik,
Og i den bruneste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knuppernes Huulning
Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skiæmmede Barmen saa lidt, som
Negliken Purpurets Plet, og som Musset beskiæmmer en Rose.
Men da Skirnir fik Mælet igien og sit Ærinde røgted,
See da svared ham stolt og med Harm den dristige Biergmø:
Hils din Husbond, sig ham, at længe med smægtende Længsel
Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig fast i sin Arm; jeg hader ham heftigt.
Ei har den Spee vi forglemt, som os Guderne viste; med Lænker

Utgardeloke nu dybt i Mørkhedskiælderen ru-
ger.
Men ei Lænken er ſtakket! En ſkiønnere Verden
ſig viſer
Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne.
Lege kan Odin
Længenok hiſt med den flygtige Sol, ſom Ægir
med Havſkum,
Frigg med det visnende Græs, og med Luftpuſt
Alfernes Skare!
Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord, og de
flammende Bierge
Lyſtre vort Vink; vi ryſte, ſom Heſten ſin
ſvulmende Manke,
Nakken, da ſtyrter omkuld, ſom et Bretſpil,
Byer og Borge!
Skoven nedſynker ſom Skummet paa Vandblaat.
Odin i Valhal
Kroer ſig af indbildt Magt; men dog ældſt var
Loke, ſom eier
Jorden ved Fødſelsret, og kun Odin raned
hans Ætlod.
Dog ſnart ſvinder den gisglende Tid; ſnart
kommer tilbage
Magter og Æren ſom ſvandt, og da Valhal
ſynker i Avner.

Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog tidsnok.
Men den betragtende Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og forstaaer du
Ret hvad du nu mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg vædder, den Viisdom
Ei undfanged sig selv i dit eget uskyldige Hierte.
Thi du kiender ei Utgardelok, du skued ham aldrig,
Sort, med de stikkende Haar, som Horn, nedgravet i Biergmulm.
Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør elske sin Fader.
Men betænk at du langt — kun langtud stammer fra Loke;
Deler ei noget med Jetten: du skiøn, han hæslig at skue;
Du liig Knuppen uskyldig i Duft; han skuler med Arglist.
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde

Tit det Forſkiællige mødes og blandes af ulige Kilder.
Sider ei ſelv det mudrede Væld giennem Sandet ſaa lang Tid,
Til det er klart ſom Demant, og et Speil for Pigen i Dalen?
Blomſten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyſet ſit Bæger.
Lad da nu Kiærligheds Roſe forbinde dig Himlen med Dybet!
Men den formildede Mø ſkiøn Gerda meldte til Skirnir:
Hvviſk taler du Svend; jeg tilſtaaer dig, trofaſt dit Ærind
Røgter du efter din Husbonds Bud; du viſer din Kløgt mig.
Gak nu tilbage naar først du har qvæget dig her med en Nadver,
Thi din Tale bevæger mig ei; den bøier mit Sind ei.
Bierget har herlige Kæmper, ſom vel kan lignes ved Guder!
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldenes Malmkløft
Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter mit Hierte

See da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende Jomfru;
Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Field og min Kilde,
Kneiser kiekt i Jetindernes Flok, blandt Biergenes Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
Overſees med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære.
Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Gienſvar:
Falske Tanker du har om Asynier! Taabelig Hovmod
Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er Eenfold.
Hvad der er stærkt og skiønt, hvad der virker i Kløgt og i Viisdom,
Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauders Bud til et Liv af Intet som Miden.

Men den livsalige Mø skiøn Gerda meldte
til Skirnir:
Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel
kiender mit Field jeg,
Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet,
og som aldrig
Mig saae; halv jeg maa tænke: forrykt er vor-
den hans Hierne.
Da fortalte med Omsvøb hin sin Herres
Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steeg, hvad han skued i
Kamret hos Gerda,
Og om den Ild der var tændt i hans Bryst af
den blottede Skiønhed.
Gerda rødmed som Morgenens Gry; med syn-
kende Blik hun
Stirred i svulmende Barm; men da Skirnir om
Maanen fortalte;
Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen,
og raabte
Høit med Latter: Min Tro hvis din Freir hist
ligner en Maane,
Maae han ei beile til blomstrende Møer; thi
Maaner er gustne,
Og for det Gustne kun føler man lidt; dets
Elskov er lunken.

Krysted dig Freir i sin Arm, giensvared den blussende Skirnir,
Vilde du mærke hvor lunken han var. Jeg taler ei længer.
Viis mig nu mit Herberg, og tillad mig, skue det Kammer,
Ms, hvor du sover i Qvæld! thi en Skat Asfreier mig medgav
Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der. Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gik, for at lave den qvægende Nadver;
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige Skosvend.
Men da Skirnir var ene, da skued han yndigt ved Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,
Fyldt med et biergklart Vand; hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst før hun slumred, den sundhedsblomstrende Jomfru.
See, da greb han i Hast sit Guldhorn, hældte dets Bølger
Snelt i det ventende Vand, og forlod det hvælvede Kammer.

Men Jetinden, (da Guden var vederqvæget og
henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig
skyndte,
For dog at see hvori Gaven bestod, som bragtes
fra Valhal:
Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis, med spot-
tende Stolthed,
Loe med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skion-
ne Demanter,
Sølv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end
jeg bruger; det findes
Hyppigt i Fieldsteenskløften, kun sielden hos
Guder i Luften.
Men da intet hun sined, da loe hun atter,
fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: "Det tænkte jeg
vel! I at giække
Overgaae vist Guderne Jetter; det nægter ei
Sandhed!"
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit
Belte;
Flængte saa sneehvidt Lin over Skuldrene; blottet
til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som
lyste ved Karret;

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bøl-
gernes Flade
Purpurkinden at kisle. Da skued forfærdet hun
Freiers
Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage;
men korsviis
Armene fast over Barmen knugt, og indhyllet
sig skamrød
I de nedhængende Lin, med en Skræk som
svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed
sig langsomt
Hyllet til Halsen i Maar, for igien hint Bil-
led at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende
Guddom
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til
Marven
I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til
Beundring.
Thi han var herlig og skiøn: med den hvælvede
Pande, som yndigt
Slog Slagskyggen mod Øinenes Ild, han stir-
red med sværmersk
Taare, med Vemodsblik, med et Suk, som
giælbte kun hende.
Rige som Guldløv flagred om Halsen de mæg-
tige Lokker;

Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dækte
Hiertet som elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda!
Længe fordybet hun skued, og mærked ei selv at en Taare
Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes af Længsel,
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Omt hun smiled og sukked: "O Freir!„ hun bøied sit Hoved
Dybt hen over den sælsomme Skaal; saae først sig tilbage,
Om hun var vidneløs? og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned for at kysse det deilige Billed.
Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iskolde Væde
Fugted din Purpurmund, skiøndt ei den Læberne kiølte!
Engstlig da stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig?
Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Fladen,
Da fordybed hun sig i Betragtninger: sielden den Vise

Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans
Hierne begrunder,
Som Elskerinbens Blik, den hæftigtelskende Bei-
ler;
Hver en Skiønhed da glæder, hver ubetydelig
Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendom-
meligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freir om Mang-
lerne søgte,
Thi han var fuldkommen skiøn, var Gud, blandt
Aser en Første.
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun
paa eengang
Tam som et Lam, og saa from som en inder-
ligtkurrende Due;
Da gled haarede Plesværk ned fra den glatteste
Nakke,
Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvi-
sked med Blussen:
Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser
et Gienskiær;
Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke
jeg først har
Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun
Linene synke,

Skiælvende stod hun nu der, som da Embla sprunget af Stammen
End halvnøgen i Barken stak og betragted sin Askur.
Og med de snehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begiød sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, huspaled; hun fandt sig
Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tit, opstod, og gik hen for Freier at skue.
Men den venlige Siofn (uset i Følge med Skirnir,
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til alt var).
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Rysted sin Valmukrands over lokkede Tinding, og glædte
Ned den livsaligste Drøm skiøn Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Guldbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle qviddre paa Grene)
I Haanden bar han en sortbrændt Stang,
Dog stod han der ei allene.

Ham fulgte trolig den Datter huld;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Som Ranken omslynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar;
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Den Gamle sagde: Med skielligt Svar
Vel helst du Bierget forlader?

Ung Frcier elsker min Datter bold;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
Han elsker ei meer allene.

Men uden Faderens Ja dertil,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Er alt kun Tant! Det give sig vil;
Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget, min Ven, du veed!
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Mellem Jetter og Guder er Enighed
Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker min Ms er saameget værd,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Beilerens gode, bedste Sværd;
Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Da tænker Beileren ei paa Krig,
Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skiænker sin Klinge blank,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da skal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave smuk,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Da møder forgieves hans ømme Suk
Granfieldets haardeste Stene.

Med denne Besked drog Skirnir bort;
Dugdraaben glindser paa Blommen;
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som han først var kommen.

Nu reed han igien paa grønnen Vang;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Da tænkte den Svend, ved Sværdets Klang,
Paa Odin Asernes Fader.

Da huſked han paa den Kiede ſei,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Fenris bandt, og ſom ſvigted ei;
Bandt Heſten, og gik allene.

Med langſomme Skridt til Elverhøi;
Dugdraaben glindſer paa Blommen;
Og nærmed ſig uden mindſte Støi
To Dværge, ſom did var kommen.

De ſad og nøde den friſke Luft;
Solſtraalen i Skyen ſig bader;
De qvæge dem tit i Græſſets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandſe de tit ſaa veltilfreds,
Mens Fugle qviddre paa Grene,
Beſkriver i Duggen den mørke Kreds,
Og plette de mosgroete Stene.

Da Skirnir ſaae dem i Dandſefærd —
Dugdraaben glindſer paa Blommen;
Formente han dennem med draget Sværd
Den Vei, ſom de did var kommen.

Og ſkaffer I ikke den Lænke god,
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Som Odin kræver, da eders Blod
Jeg offrer Gudernes Fader.

Forbauſede ſtode de bitte Mænd;
(De Fuale qviddre paa Grene)
Med ſorte Tunger de lalled igien,
De ſkiælved i hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peeb ſom Muus:
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Ak ſpær os dog ikke det mørke Huus!
Vi har jo alt Lænken i Lommen!

Vi vidſte hvad Odin bød fra Sky!
Solſtraalen i Skyen ſig bader;
Vor bedſte Lænke da vilde vi ſlye
Til Lyſets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o Skirnir, lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene)
Af Fuglenes Aande, Fiſkenes Spyt,
Af Biørnens ſeigeſte Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod;
Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Men Dværgene smutted i svarten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Den skinte saa liflig og farvefro,
Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir som Fuglen i Vaar;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Indgik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den tolde yske Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris fængselbunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar,
Den skiønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften liig et Stierneskud.
Alle Gudinderne mon staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,
Modtoge Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store, gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freyas Lund,

Og kysted hendes Rosenmund.
Og hver en As, med henrykt Aand,
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Eder Freiers Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du som har beilet kiender sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.
Men du, som elsker ei endnu,
Skynd dig jo før jo heller du!
Og naar du favnes af din Mø,
Og troer af Glæde sødt at døe,
Saa veed du hvad Gud Freir fornam,
Da kiælent Gerda krysted ham.

Nu ender her min Elskovsang,
Snart giver Harpen anden Klang.
Tit Visen, som en liden Fugl,
I Vaarens grønne Bøgeskiul
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen som en Hval
Snelt giennem Nordens Vinteriis,
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.

I Glædens allerbedste Frø
Tit findes Spiren til at døe!
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steeg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og beed;
Snart napped den i Asaskiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa
Fenris med den at bundet faae.
Han Kieden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand:
Næst Loke, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;
Dog Heimdals Spøg var bittert ei,
Det blomstred som Fiol i Mai;
Men hørtes Asalokes Røst,
Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænken i sin Haand,
(Den var et smidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven, med et Smil,
Og raabte: Nu har Sorgen Jil.
Fordømt til Helheim alt Fordærv!
Til Glæden give hver sin Skiærv.

Hver stræbe maa, som han kan bedst,
At hædre Freiers Bryllupsfest.
Og du, min Ulv! som taus gaaer om,
Hvad om du frem i Kredsen kom,
Og mored Guderne med Styrke?
Det er dog den vi alle dyrke.

Ja, grinte Ulven, uden Kraft
Blier Hamren kun et Hammerskaft.
Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
Vil du mig binde som en Hund?

Den, svared Heimdal, bindes slet,
Som raader selv sin Frihed ret.
Træl bindes; men i Styrkens Haand,
Blier Baandet til et Hædersbaand.
Tillad, du som paa Helteviis
Kan knække Jern, som skiøre Riis,
Til Lyst for Odin, Freir og Thor,
At binde dig med denne Snor!

Spidssnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter sin snilde Fader saae;
Men Loke var paa Eventyr.
Da skulede det lumske Dyr,
Lod Halen synke, viste Tand,
Skiød Tungen over Kiævens Rand,

Og gisde: Heimdal gaa din Vei!
I Aften vil jeg bindes ei.
Det veed desuden Freir og Thor,
At Den kan bryde Senesnor,
Som tykke Kobberlænker brak;
Det skaffer mig kun liden Tak.
Er denne Snor naturligt giort,
Da vil den ikke sige stort;
Men er den lavet saa med Svig,
Hvi vil du da forraade mig?

Heimdal blev rød; men Asatyr
Den Ungersvend, som intet skyer,
Og Heimdal skamfuld rødme saae,
Fik Læben fast af Harme blaa:
Det ærgred ham, at slig en Gud,
En Heimdal saae forlegen ud,
Og skiulte sig bag Tausheds Læ,
Til Ære for et lumpent Fæ!

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte hsit: Kom Ulv! min Haand
Skal være Borgen for dit Baand!
Jeg lægger Haanden dig i Munden,
Imens du vorder lænkebunden,

Og mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der.

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asathor gik til ham hen,
Og hvisked: Hør, min unge Ven,
Det skulde du dog ikke vove!
Jeg maa dit bolde Forsæt love,
Men Helten trænger til sin Haand.
Da svarde Tyr med opbragt Aand:
Du Kloge der, lad mig i Ro!
Vel muligt du behøver To,
Men Asatyr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med Een.

Derpaa han stak, med Blus paa Kind,
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bundet ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dværges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asatyr,

Thi han betalte Ulvens Baand,
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen høit i Væ'r,
Og raabte: Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som klemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.
Naar Haand og Sværd slaae ligegodt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders ømme Blik.
De tænkte: Hvilken Helt, hvor stor!
Han vil fordunkle Asathor.
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

Asodin saae paa Asathor,
Der fæsted Blikket dybt til Jord,

Og mæled: Det har ingen Art!
Nu vorder Aser Jetter snart:
I Vildskab, ubesindigt Mod,
Kun spilder sig det frækne Blod.
Du kasted bort, min Søn, din Hammer!
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar det droges, raabte: Skiælv!
Og dræbte Kæmper af sig selv.
I Morgengaven han det gav,
Nu giemmes det i Biergets Grav!
Vel Fenris nu er lagt i Baand,
Men Tyr har tabt sin høire Haand;
Ran hersker alt i Ægirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talt, stod Odin langsomt op,
Med Brynien om sin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf, mørk i Sind. —
Da sad med Haanden under Kind
Og saae paa Ulven Asathor,
Og begge mæled ei et Ord.
De Tærner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top;

Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skiød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By;
Egeskoven flammed høit i Sky;
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham, at han var grum.
Først da det gryede hen ad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raserie,
Hun vidste det var snart forbi.
Da smilte Jorden mildt, men græd
Sin klare Dug, som Drengen spæd,
Naar Faderen var altfor streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.
Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Øine Taarer flød;
Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind
Tialfe med Roska ned, den Mø,

Til faste Land og Gefions De,
At skiænke Guld og Sølverkruus,
Til dem som misted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De spæde Børn i Flokketal
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Frei til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde,
Af Skuldre voxte Vinger spæde.
De fløi omkring i Freyas Skov,
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de at de var døde!

Ægirs Gjæstebud.

I Havet stander Øen:
Nu Hlesey kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden
Har pløiet den i Søen;
Men stor i Oldtids Dage
Den kneised-høi og brat,
Og trodsed Nordens Drage,
Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
Der stod af Muslingskaller
De hvælvethøie Haller,
Hvori Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæste,
Han sad ved Perlekruus;
Snart drak han, og snart blæste
Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den skumle Ran, som spættet
Udspænder Druknenættet,
Som Ligenes Gudinde;
Som Fladen Ægir smilte,
Kiek var han, uden Harm,
Og tit han trøstet hvilte
I deilig Havfruarm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Sølverspeilet fured.
Og ei han kunde dølge
Med Skum sin søde Lyst,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
Han ofte dybt bevæget;
Thi saligvederqvæget
Nu Arm i Arm de hvilte.
Høit Ægir elskte Guder,
Og han var Guder kiær:
Mod Søen Himlen luder
I sammensmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Festen;
Thi, var ei Ran tilstæde,
Han følte Venneglæde
Og tit bespiste Giæsten.
Han brygged Øl i Kummer
Af Flintesteen og Jis;
Og Fisk og Krebs og Hummer
Blev kogt i tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
Thi hvergang han har Glæster,
Er Gudens Kiøgemester
Den raske Finnafænger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt sødet blier ved Kilden,
Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
Nedhvirvler i en Hule
I Skum de Bølger gule
Med rædsomtfæle Fagter,
Der knuser Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel,
Der knager Ægirs Nølle,
Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
At Freir til Gerdas Fader
Gav den af ſtaalne Plader,
Som bedſt var til at ſtride;
Han mildned Troldens Avind,
For ei af Sorg at døe,
Gav bort ſin ſtærke Glavind
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elſkte Freier,
Dem intet meer adſkilled,
Han overgik ſit Billed,
Han vandt den bedſte Seier;
Og Biergets ſkiønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, ſom ei ſin Lige
Har funbet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn roſe,
Den gode Baldurs Snekke:
Den kan ei Klippen knække,
Den gaaer i Sø og Moſe;
Der ſidde kan ved Siden
Af Gud, Gudinde trygt;
Men ikke dog til Striden
Er Baldurs Hringhorn bygt

I Fredens Tid, til Stabel
Den glider let fra Havnen,
Med rige Fragt i Stavnen
Og hæver høit sin Snabel
Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Stiegle
Jernpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Og det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives
Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Jetinden
Nu gav i Morgengave,
Gisr hver en Storm til Slave,
Og segler stik mod Vinden.
I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Og seile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Sø og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Ung Gerda Skibet sammen.
Paa Brystet hun det dølger,
Der vugges det, — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu hvor stolt at skue
Var denne Fart mod Øen,
Til Ægir over Søen,
I Morgenrødens Lue:
Ved Roret Odin Vise,
I Stavnen Vidar var,
Og hver en deilig Dise,
Som Blomster i et Kar.

Da løb det som i Aaen,
Da trængtes ei til Kasten,
Og Bragi sang ved Masten,
Og Heimdal sang i Raaen.
Niord flagred høit i Flaget,
Fiint stænkte Vandets Støv,
Men Frigga hvælved Taget
Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden
Og då forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, splitternøgen,
Stod Tyr paa Snekkeranden:
Sit Sværd, det korte, brede,
I venstre Haand han holdt,
At styre Hayens Vrede,
Som vilde spille Bolt.

Da maatte Diser bæve,
Thi Hayen fægted tapper,
Den efter Guden snapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han sprang i Skibet atter,
Og Hayen flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
Den fæle Ran i Dybet,
Som glæder sig blandt Krybet,
Jog Hayen fra sit Følge,
At giøre dem forfærdet,
Som giæsted Ægirs Sal.
Nu, da den sank for Sværdet,
Udsendte hun en Hval.

Som Ørne med Klipperevner,
Den kom, med barske Væsen;
Vandstraalen stod af Næsen,
Den svulmed som en Hævner.
Da Heimdal foer som Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig stod for Synet
En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
Med rædsomt Gnisterøie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte sig forvirret.
Mens Odin læste Runer
Tilbunds den atter gik,
Thi stærkt, som med Harpuner,
Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs Øe, den milde,
I Aftenrøden silde
Hin høie Asaskare;
Og som en Sky sig skyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet
I Solens Aftenrøde,
Da svømmed dem imøde
Havfruerne, som hasted;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Snee.

Med Sølverslør ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.
Det lyse Alfefølge
Da steg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Krysten og en Hviskен,
Bag Fieldekløftens Skiul,
Som naar hos Solverfisken
Der pladsker sig en Fugl.

Hler Ægir sad med Elmen,
Sin Stang, med Demanthage;
Og dannet som en Drage
Med Kam, var Sølverhielmen.
Skiønd Hielmen smykte Guden,
Den rysted Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giæstestuen,
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede som Luen.
Da Ægir dem bespiste
Med hvad han havde bedst,
Og alle Guder viste
Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen,
Igiennem Snee og Taage,
Med ſvuldne Vienlaage
Fløi Aſalok ſom galen.
Som Snee var bleg ham Kinden;
Den ſorte Hovedlok
Udbredte ſig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flaggermuſens Vinger
Han vredt ombandt ſig Hælen.
Paa Skuldren ſig af Uglen
Han ſatte Vinger ſtuds;
Derpaa Ulykkesfuglen
Strøg Klippen, ſom en Struds.

Mig har man ikke buden
Til Hlesey med de Andre.
Nu kan jeg ene vandre!
Nu man foragter Guden.
Men Thor i Østerleden
Drog bort, er ikke Giæst; —
Jeg kaſter Klint i Hveden,
Forſtyrrer denne Feſt!

Hvis ikke jeg kan nyde,
Skal Andre heller ikke;
Med glædedrukne Blikke
Skal ingen Gud sig fryde.
Snart vil de alle sande,
At Rosen har en Torn;
Og Malurt skal jeg blande
Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
Dog ogsaa Svag kan saare!
Nu staaer til Disars Taare
Min Higen og min Tragten.
De lære skal at frygte
Usloke som en Mand:
Jeg spilder deres Rygte,
Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
Med Falskhed vel kan trives?
Een Sandhed kun der gives,
Men hundredtusind Løgne.
Man Mængden let forfører
Naar fræk man ikkun vil:
Snart troer den, hvad den hører,
Og Loke har sit Spil.

Som saa han monne ſiunge,
Henfoer han over Bierge,
Han ſtolte paa ſit Værge
Sin frygtelige Tunge.
Han gik til Kyſtens Aadde,
Og lod af Dværge ſmaae
Med ſkarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beſlaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghiørne
Udſtrutte ſtive Tiørne
Og ſortblaae Skarntyder.
Til Hlesey han ſig trænger;
Der voldte ham din Død,
Du bolde Finnafænger!
Som Veien ham forbød.

Beſprængt med Trælleblodet
Ved Døren han ſig ſatte;
Han monne vel ſig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbeſprængte,
Ved Dørens gyldne Pæl,
Paa Trædſkhed ene tænkte,
Og ſtirred paa ſin Hæl.

Hil være Diſer alle!
Hil være Valhals Guder!
Derude Blæſten tuder,
Men luun er Ægirs Halle.
Her efter Glæden tragtes,
Her vorder Ølet ſmagt:
Ubuden Giæſt foragtes,
Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I ſaa ſtille
Og ſtirre ned i Skiødet?
Jeg Ægirs Træl har dødet,
Det ſtørſte Kogeſnille.
Han vilde mig forbyde
At ſtaae paa Ægirs Øe.
Træl maa ſin Herre lyde,
Og næsviis Træl maa døe.

Odin.

Med Aſers gode Minde
Du meer indbydes neppe,
Du Ugle bag en Skræppe!
Du Broder til Helblinde!
Viig bort, du Lyſtforøder,
Som bryder Fredens Eed.
Hvor jeg dig atter møder,
Dig Gugner ſtyrter ned.

Loke.

Meer venlig i din Tale
Var du, da du som Tærne
Fortrylled Rindas Hiærne
I Garderikes Sale.
Du gik i Trællekapper,
Og glemte Fænsals Diis;
Gud! mere viis end tapper,
Og mere klog end viis.

Bragi.

Saaledes tør du siunge
Til Valhals høie Fyrste?
Med Haar i trodsig Børste,
Med giftigslebne Tunge?
Ha fly Valhallas Straale,
Styrt i dit Mulm og fnys!
Og kan du ikke taale,
Saa sky det rene Lys.

Loke.

Jeg kiender dine Dyder:
I Ro du sanker Talgen,
Med rustne Sværd i Balgen,
Du, Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du pyntelige Gud!
Til Drabet est du varligst,
Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tør du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden?
Hvis høie Qvad i Norden
Husvaler som en Maane?
Som Nidingsværket dræber,
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber;
Giør han ei Ondskab stum?

Løke.

Husk da du dig forlysted,
Og svagt mod Thiasse værged!
Da Trolden dig i Bierget
De skiønne Æbler krysted.
Taalmodig da at være
Dig lærte Fieldets Skræk.
Dengang af Bragis Ære
Du tog dig ei saa kiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig
End Ydun, ingen findes.
Tid at din Tunge bindes!
Dog jeg er ligegyldig.
Din Usselhed dig gotter?
O en elendig Høst!
Lyv kun, du Gudsbespotter,
Jeg agter ei din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme,
Ved høilys Dag i Sale;
Men Natten kan ei tale,
Og Skovens Træer er stumme;
Bag Buskens lave Toppe
Du bader dig i Flod:
Den hvideste blandt Kroppe
Ophidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt du dig formaster?
Du pletter Maanestraalen?
Har Torne da Fiolen?
Paa Sneen Kul du kaster?
Ha fly til Fielde sorte!
Forstyr ei Glædens Stund,
Og giøe ved Ægirs Porte
Ei hæst som Lænkehund.

Loke.

Tie Odin! Kun iblinde
Du deler Seir blandt Kæmper,
Din Trolddom Modet dæmper,
Du koger Seid som Qvinde.
Du helst den Feige skaaner,
Bag tykke Skilderand.
Du Mimers Hoved laaner,
Men sielden hans Forstand.

Frigga.

Ha Loke, du est galen
Som alle Guder hader;
Til Asernes Alfader
Du taler saa i Salen?
Han vil ei Freden bryde
Ved Ægirs Giæstebord,
Men dybt vil dig fortryde
Imorgen dine Ord.

Loke.

Tie, Frigga, Jordens Dronning!
Paa Kloen følger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd, men ingen Konning.
Dit Blomsterkiød i Vaaren
Sig aabner for hver Lyst,
Da viser Længselstaaren
Os Tanken i dit Bryst.

Freya.

O Loke, kan ei Vreden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bønlig Stemme,
Fat dig og vær beskeden!
See Freyas gyldne Taare,
Den smelte lad din Harm.
Hvor nænner du at saare
De store Guders Barm?

Loke.

Hvad svækker Freyas Kræfter?
Hvad volder hendes Trængsel?
Hvi græder hun? Af Længsel!
Af Længsel! Og hvorefter?
Den skiønne Brudgom fattes?
O der er Flere jo!
Slig Mangel kan erstattes,
Før Maanen gaaer til Ro.

Hvi mon vel Odur vige?
Hvi brød han sine Kieder?
Blev disse Yndigheder
Tilsidst ham væmmelige?
Blev de ham altfor blotte?
Veeg han i Valaskialf
En Fryd, som deles maatte
Med hver en As og Alf?

Freir.

Tie Snog, som arrigt hvidsler
Med ildrødskiæle Blikke.
Hvi vil du Rosen stikke?
Vind dig om dine Tidsler!
Hvi haaner du den Gode?
Utysker er der nok;
Gak til din Angerbode,
Med filtet Marelok.

Loke.

Dit Vellyſtvie brænder,
Du har Valhalla ſveget;
Thi med dit Sværd er veget
Din Kraft fra dine Lænder.
Som Igle Gerda nyder
Dit ſøde varme Blod;
Hvergang dig Freya fryder,
Da ſmiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Pandeſkallen
Du drak i Klippehuſet,
Nu kommer du beruſet
Og ypper Kiv i Hallen.
Kun Ølets ſtærke Dunſter
Har lært dig tale frit;
Vi kiende dine Kunſter,
Din gamle Vid er ſlidt.

Loke.

Hvad Taabe? faer til Helved!
Hvad? Du tør Loke true?
Er ei af Regn din Bue?
Af lutter Dunſter hvælvet?
Hvad er din ſkiønne Farve?
Riv Roſen af ſin Torn!
Hvad eſt du bag din Larve?
En Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
En Hiærne snild og kløgtig,
Men som blier aldrig dygtig,
Fordi den mangler Dyden.
Som Løgtemand du spaser
I Mosens Taageslud,
Vil blusse vildt mod Aser,
Men slukkes og gaaer ud.

Loke.

Naar Lammet venligt bræger
Og lader feigt sig slagte,
Mon derfor jeg skal agte
Hvad Taaben kun bevæger?
At være from og lydig,
Hvad er det i en Sum?
Kun, Baldur, den er dydig,
Som søvnig er og dum.

Da Vidur taug, men stirred
Saa strængt i Lokes Øie,
At Trolden for den Høie
Blev bleg, og Læben dirred.
Det var som Skyens Pumpe,
Naar den med sagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe,
Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
Og dybt i Mulmet lyste,
Mens Asaloke gyste,
En blaaligkantet Lue.
Et Skrald hen over Jorden
Og over Havet foer;
Da mærktes paa den Torden
At nær var Asathor.

Da maatte Loke sukke,
Dog tvang han end ei Harmen.
Han saae i Skyen Karmen,
De skiæggethvide Bukke;
Han skued Thor hin Hsie,
I Malm, med sorte Skiæg;
Dog gnistred Lokes Øie,
Han blegned som en Væg.

Thor.

Tie stille Guds Bespotter!
Som Asers Glands fordunkler;
Jeg seer dit Øie funkler,
Dit Nidingsværk dig gotter.
Kom kun, din Skiæbne haster,
Jeg ende vil din Svig:
Til Utgard jeg dig kaster,
Til Hel, paa dine Liig.

Loke.

Jeg tør dog sige dette:
Din Hammer ei forskrækker!
Thi Midgardsormen dækker
Med sine Skæl den rette.
Tit spottet som en Fiante
Du blussed, mindre kiek:
Husk da du sad i Vante
Hos Skrymner, som en Giæk.

Thor.

Tie stille Gudsforagter!
Som haaner Lysets Flammer;
Jeg bruger ingen Hammer,
At standse dine Fagter.
Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blok?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der, ved din egen Lok.

Loke.

Det ei Umagen lønner
At Loke længer raser.
Jeg sang for høie Aser,
Jeg sang for Asers Sønner;
Kun Thor min Tunge truer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger før han truer,
Og derfor vil jeg gaae.

Saa skiød han sig, som Aalen,
Med Slim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen
Da saae man Lynildstraalen.
Dog skiærmed Klippens Volde,
Og Lokes egen Jil,
Han slap til sine Trolde
Og undgik Skyens Piil.

Men som en Slud der svinder
Meer blaa os Luften viser,
Saa smilte Valhals Diser
Med mere røde Kinder.
Huldt hørte man bevæge
Sig Bølgerne paa Kyst,
Og Ægirs Strengelege
Forkyndte Guders Lyst.

Lokes Sviig.

Hen Loke flød i Havet, som Orm, slimet blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Jil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Miil.
De smidige Knuder fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand, Græs.
Saa blev han atter Asa; sad paa Klippeblok,
Som Hyrden naar han vogter. Fieldgieders Flok.
Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
Hvad est du nu min Loke? Jothun eller Gud?
Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa døsige som Drager de ruge taust paa Skat.
Der varmer intet Solskin, fryder ingen Vaar;

Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
Der kiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
De slumre dybt som Biørnen i Vinterkuldens Plet.
Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
Det mored dog at spotte hans Harpe naar den klang.
Skal aldrig meer i Fænsal jeg skiønne Diser see?
Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?
Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
Til Blus din høie Lue, du stærke Asathor?
Ha, ved min Fader Forbout, Asthor er dog en Mand!
Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
Taalmodig længe taalte han Asalokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
Jeg deelte Hlorridas Hæder; og hvergang Jorden skialv
Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
Diserne de vene mit Øie forlysted';
Med Blussen Fulla skiælved naar jeg hende krysted;
Jeg veed hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
Naar Rødmen blier Vane, saa rødmer man ei meer.

Godt smagte Sæhrimner, og Valaskialfens Drik,
Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Diet;
Saadan gik Tiden hurtigt; Loke var fornøiet.
Jeg kunde alting nyde, kunde høre, see,
Dertil var jeg den Kløgtigste for alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
Som Kat naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skiægget, loggrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde ret af de Løier kied,
Da bløder stakkels Taabe, den føler Katten beed.
Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker,
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer!
Snart vil sig Odin undre, hvorfor der ingen leer?
Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg:
Snart vil de see hvor Alvor blier dum uden Spøg.
Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
Naar ei Loke bringer Suurdeig meer til deres Brød.
Nu vil sig Rosen reise, som glat Straa med Korn:
Ha hvilken skallet Rose, foruden Mus og Torn!

Straal kun høie Glæde, glinds kun stolte Lys!
Hvor er din skiønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
Ha sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skiød,
Bevægelsen er ophørt, Jer Stilhed er Død!

I disse sære Tanker urolig han sad,
Og stirred stundum heftigt som Espetræets Blad.
Han tænkte: Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven.
Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granstammer;
Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg skaffer ham sin Hammer.
Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
Thor, raabte han, for Hamren gav gierne sin Sif!

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal,
Til Jernvidieskoven, ved Fieldkløftens Sal.
Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
Han snoete sine Pile med Baand af klaren Guld;
Han fletted Hestenes Manker med røde Lidser ind,
Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
Han stirred hen i Marken, og da han Loke saae,
Da raabte han: Velkommen, du Odins mindste Taae!
Nedlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpeland?
Har du lidt næsviis været? jog Guder dig paa Port?
Ei, det var utilbørligt, uforskammet giort.

Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?

Sagtmodig satte sig Loke hos Jetten paa Blok;
Han qvad: De lækkre Smuler jeg dyrt fortiener nok;
Og var det ei for Eder at være tit til Gavn,
Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallasavn.
I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
Om Guders Idrætter fuldkommen god Besked;
I kan mig ei undvære: saa fandt jeg mig deri!
Miskiendt jeg stedse vorder, staaer dog Eder bi.
Og maa da nu mig trøste, for alt hvad jeg leed,
Den Løn jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Grøvtens Vidie
Hvad, raabte han, betyder den taabelige Snak? [sprak;
Troer du at fange Jetter, med Øine svøbt i Blaar,
Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
Naar den er ædelysten og myrde vil en Mand.
Hvad vil du Vendekaabe? tael ud af dit Skiæg!
Hvis ei jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.

Ak, du har Ret at trodse, svarde Loke slu,
Selv Aukthor i Valhal har Kraft ei som du.
Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,

Du frydes ved Ranet, og deri gisr du vel.
Thi skiondt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,
Den skaffer dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
Og store Løsepenge du indkræve kan,
Ifald du kun nytter din Fordeel med Forstand.

Hvad Penge? raabte Jetten drabelig og svar,
Mon Guld, Sølv, Kobber, Thor som Thrymur har?
Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
Men meget har man talt om Odins Datter Frei!
Man siger hun er yndig, har Haar: guult Metal,
Krop som Elfenbenet, Læber som Koral;
Dertil liflige Stemme; en Arm rund, blød;
En Mund der veed at kysse, som Honningen saa sød.
Slig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
Lokker ei saa lifligt, seer ei deilig ud.
De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er kied;
Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
Skal Thor i Morgengave Mjølnir atter faae;
Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Syster.
Der hørte du mit Forsæt! meld det Æsers Flok.
Mig tykkes vi har hadet hverandre længe nok.
Et stadigt Venskab slutter kiærlig Elskovs Pagt.
Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt.

Og aldrig meer sin Mjølnir han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender skiøn Freya til Viv.

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans
Og fulgte sin Husbond, da lukte sig hans Bierg; [Dværg,
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder, af Jetter, i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Ran dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen
Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen;
Paa Bolstret hver Niding, med ond Samvittighed,
Omvelted sig, og Panden stod i den kolde Sveed;
Og Fenrisulven gispde hæst i sin Driveskj,
Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

Jeg hader Guder og Jetter! sang Loke, Fiende, skiælv!
Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
O kunde jeg dem spilde! tilintetgiøre alt,
Saa dybt i Afgrundsvælget igien hver Skabning faldt.
Vee Jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Læ:
Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
Til Glød fortære begge, begge flamme vildt!

Da er ei meer min Magie, da min Kraft ei spildt.
Da skal I — forsilde — beundre min Forstand!
Da fisker Asalok i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker biergblinde Drot;
Af Dyd og Viisdom rose sig Æser paa Slot.
Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
Naar List pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
Da Thor blier en Jette. Naar Odin med Kunst
Nedlader sig til Hexer i Midnattens Dunst,
Da Ygdrasil skiælver, da mørknes Urdurs Væld,
Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
Da blaaner Hel ei længer, blier af Glæde hvid;
Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.

Til Valhal voved Loke nu efter sidste Feide
Ei atter op at stige foruden sikkert Leide:
Han sneg sig en Aften i Sislunds Bøgeskov,
Da Bonden hiem fra Marken kiørte med sin Plov.
Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
Sprang giennem hvide Sand fra Herthas Moderbryst;
Der hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
Af Tegl, stærke Bielker, opførte Kongebo.
Der leged Alferne gierne ved Morgen- Aftenstund:
De stænkte Freyas Taare som Dug i Bøgelund;
Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu mod,
Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,

Og sprængte grønne Vexter: ved Solens Atterkomst
Dufted da sødt i Lunden mangen Purpurblomst.
De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
Kysted dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae,
Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De salved Freyas Lokker hver Morgen med en Duft,
Som lystigt sig udbredte vidt i klaren Luft.
Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
Og gisde det paa Urten: det blev en Natfiol!
Men altfor stærk var Kraften, som end man lugte kan;
Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand
Og gisde det i en Grønning. Da yndigt man saae
De smaa Fioler voxe, blaae bag grønne Straae.
Saa leged tit Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at sige, naar han, til Husets Tarv,
Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
De viste mangen Beiler, som gik i Aftenrøde,
Veien han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
Bandt Alfen Hænderne sammen, fast med Blomsterbaand,
Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun øm i Hu
Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
Nu dandsed de paa Græsset ved Kilders Klingkling,
Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
Da fremtreen Asaloke fra hulen Askestamme:

Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,
Han bar en Brombærkrone, fælt Skiægget loe,
Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ko.
Først Alferne blev bange, de mente det var Tid
Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
Men da de kiendte Loke, da loe de alle høit,
Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
De kiendte ei hans Ondskab, de vidste han var Ås.

Hvad giør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Qvist
For med os at dandse? — Ja kiære Børn, ja vist!
Hvad giør ei Asaloke, det nok I alle veed,
For at forlyste Glutter i sød Uskyldighed.

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
Og dybt i Græsset hvidsted som Slange Lokes Svands:
Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækkens Skiær,
Frøer og Tudser qvækked i sorte Boblekiær,
Og Faarekyllingsværmen paa Marken skreg om Liig!
Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tit i Græsset Hyrden med sin Mø,
Mens Feberluftens Viften forkynder: Een skal døe.
De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand,
Da søger dybt i Busken den fule Lokes Aand;
Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,

Som ei formaaer at kiøle de stærke Blus paa Kind,
Seer tit om nogle Uger, — Frugten af Lokes Svig —
Paa Baar med hvide Blomster det bratassælte Liig.

I venlige Smaaalfer, sang Loke saa from,
Veed I hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
Valhallas Børn I nævnes, Aser har Jer kiær
Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind!
Med Bønner formilde de vrede Guders Sind.
Jeg har uhsviss været, har uvorent talt;
Jeg nægter Eder ikke, jeg giorde det for galt.
Men det var Ægirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer!
Men skiænker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
Kan Aukathor forglemme, hvad Asaloke sang,
Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengield, Sandhed er mit Ord,
At skaffe Thor sin Miølner af kulsorten Jord,
Saa atter han kan træffe, tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskaft.

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
For Guderne paa Tilie, for Asaloke bad.

Da rørtes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frei.
Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
De bragte Asaloke frem fra det skiulte Læ,
Han smigred, græd, hykled, han faldt paa sine Knæe,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød;
Da blussed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skolderand,
Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
Vær ei saa nederdrægtig! da raabte Thrudvangs Drot,
Din Anger tirrer mere til Vreden end din Spot.

Den Tand skal du betale! tænkte Loke bister;
Man spænder Buestrængen saalænge til den brister.
Men tving dig Loke, tving dig! det gielder med Flid
At spare Hævnens Kildren til meer beleilig Tid.
Saa sprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Ei Guder nu og Jetter skal kæmpe hadefuldt,
Brystet som Vreden ildned, banker smt og huldt.
Thrymur Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
Paa Jetteviis at sige; — udstøder dybe Suk.
Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freyas Rok!
Naar yndigt da den funkler med gule Tot, Teen,
Giennem Birkebusken giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen, sagtmodig bag sin Fyrr:
Den Viv maa være huslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie! De Fingre som forstaae

Saa fint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkebløde. Og jeg har al min Tid
Hørt sige: Disen Freya var alabasterhvid,
Høirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
Forresten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar
Hvis tykke treleds Flætning hun om sin Tinding slaaer.
Man siger, at hun sørger — hun mistet har en Mand;
Det vidned (mente Jetten) just ei om stor Forstand;
Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
Og Troskab forudsætter at man paa Troskab troer,
Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn?
Især for Fru Freya, som er saa saare skiøn.
Ei Sommerfuglen lefler paa Tidslens Urtebed,
Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred.

Nu nok om Troskab, Loke, giensvarde Frei og loe:
Dit eget smukke Hierte sig steds bliver tro.
Rygt hurtig kun dit Ærind! fortæl hvad Thrymur sang,
Og siig os dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Loke from;
Som Bud' kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
Han elsker Freya Dise, med Manddommens Ild,
Hans Kiærlighed til hende giør hele Bierget mild.
Utgardelok hans Fader, forgabet i sin Søn,
Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
Og hvis nu Odins Svoger kun vorder Utgards Drot,

Da blier der ingen Forskiæl paa Ondt meer og paa Godt.
Alt smelter kiærligt sammen: med Solskin Biergets Lue,
Naar sort sig Uglen parrer med snechviden Duc.
Da voxe mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg;
Tusmørket hersker; Dagen og Natten gaaer af Brug;
Da voxe blaae Fioler paa Ligets gule Bug!
Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
O hvilket deiligt Røre! Dog eet ei glemmes maa:
Vor Jettedrot er nidkiær, kan ei Spøg forstaae;
Er Freya først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I fielddyben Kiælder af Mulm indelukt.
Da savner Jorden Elskov! Men sig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
Modsætningen forsvinder. Ei rød, guul, blaae
Skilles Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
I broderlig Forening af alle Farvers Skiær.
Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær!

Da fnysed Freya Dise saa Asasalen rysted,
Af Harme mere fyldigt høit svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: Ifald jeg reiste med dig til Troldes Land,
Tro mig, da blev jeg heftig forlegen for en Mand.

Da samled sig høie Guder, som Sol just stod op
Paa Thing under Træet, trindt under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skiær;
Han hvisked ham i Øre, han gav ham sine Raad,
Og lod som han af Iver kun virked denne Daad.
Han sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den om dig tykkes; bifalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
Og hvad I end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
Og sikkert vidste Loptur for dengang ei løi,
Bifaldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne!

Meldte da høit paa Thinge, Heimdal den Asa hvid:
At ende Jetters Hovmod mig tykkes det er Tid.
Dem høve selv til Guder, det har vi ofte giort,
Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
Niord mildner Skades Rasen, hun fnyser ei saa gram,
Paa Dybet Ægirs Vælde gisr Ran mere tam;
Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild

Steds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælenmild.
Selv Loke jo tvinges, fra den Tid han blev Gud;
Hvem veed hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
At hæve Nat til Dagen, giør Maanen mangen Nat;
Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
Og styrter den i Svælget — hvad er da vel vor Magt?
Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
Vi skulde Freya savne? Nei store Guder, nei!
Hvad var vel selv et Valhal, hvis der var ingen Frei?
Vel Ydun skiænker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
Men Freya skiænker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
Vi elske hende alle! — Hun aabner sin Favn,
Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn!
Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
Slud stedse skulde skiule Folkvangers Himmelblaa?
Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil din Top!
Hvordan? De søde Læber, som smiled yndigt nys,
Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
Og Dine, som kun Vemod og Salighed, har straalt,
Fortvivled' skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav.
Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freya seer,
Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,

Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
Og blæser søde Toner, som fylde Stsvets Bryst
Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaae,
Da tolke tusind Struber at Heimdal Freya saae!

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freyas Øine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser hvad Loke havde tænkt:
Han sagde: Thors Mjølnir ei vorder atter skiænkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Huud.
Han er ei vant i Dybet til største Skiønheds Glands;
Hvor let for os at giække da Troldens plumpe Sands.
Hvis Thor sig kan begvemme, den drabelige Gud,
Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei,
Jeg veed hun sine Smykker til Festen nægter ei.
Naar Odin koger Seiden, da skiænkes Thor et Vand,
Hvormed han alle Skrammer af sin Hud vaske kan.
Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod!
Før maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,

Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skionne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
Da blier den stærke Skioldms for Mioelnir tilfals.
To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
At Barmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
Seer Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
Da som i Solen Rimfrost vil smelte vist hans Sind.
Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
Blanke Nøgleknippe ved Skiørtet klinge maa.
Til Utgard Asaloke maa følge med som Tærne!
Han nægter os det ikke, jeg veed han giør det gierne.
Og naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jetters Hiem,
Naar de sorte Drenge hans Hammer bære frem,
Naar Thrymur elskovsdrukken har lagt den i hans Skiød—
Behøver jeg at sige hvad Viisdom Guden bød?
Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
Sin Mioelnir ret at bruge han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Asken vifted grøn mod Valhallatag.
Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing;
(Fraværelsen benytted Asloke;) Drupners Ring,
Paa Odins Finger, drypped i Græs vel andre ni,
Og stod med Troskabsvarslet sin store Eier bi;

Men skiønne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diser: Hvad Aukthor en Qvinde?
I Evighed jeg kan mig til sligt ei overvinde.
Da smilte Freya yndigt, saa Hul i Kinden blev,
Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
Og sagde: Mænd maa vogte sig hist i Stavets Vraa,
For hver en Daad at ave, som man kan misforstaae;
Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
Og let af Panden viftes da letten Egeblad;
Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler han er As?
Han giør sig kun elskværlig ved slig en venlig Spas.

Da kom alt Jomfru Fulla med Freyas Klædebond;
Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Og ei han vilde miste sin gode Pandsersærk.
Da Hermod satte Stene paa Barm, runde to;
Valkyrierne rødmed, de vendte sig og loe.
Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet fiin;
I Brystets sorte Lokker der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
Der fandtes ingen Hue, som passed Asathor;
Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor,
Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,

Naar Hamren laa i Skiødet. De stødte røde Tegl,
Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
De unge, skiønne Diser, og raabte: Thrymur ha!
Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov,
Thor ønskte hsit sin Hammer, forklædt tog Loke med;
Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
Ned ad den hvalte Bue som Freya kiørte Thor,
Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor,
Heimdal i Hornet stødte, da Kerren forbi ham gik,
De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
Da saae man dybt fra Jorden et saare lisligt Syn:
Der buldred ingen Torden, glimted intet Lyn,
Guldkerren som en Svane kun skilte Skyen ad,
Den hsie Jothunbane med Tialf og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asathor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm,
Til Jetters Meen.

Saa reiste de frem medens Klippen skialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa fort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolden stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa stærk og prud;
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste huld
Sin skiønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Sølv, Jerntandsen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber' som Blod,
Og det hvideste Tin og det forteste Bly.

Da Thor steeg ud
Den høie Gud,
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet slog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skiær og saa fiin,
Hver Ædelsteen smilte med Straale paa Kant:
Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
Den milde Saphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt,
Thor steeg i Bierg
Men skiælved ei;
Med Fakkelspaan
I skrumpne Haand
Gik liden Dværg
Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol
Skioldvagterne vented i skumleste Vraa:
Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
Og det Koboldbarn, med Slibiole paa.

Som liden Glut,
Men bleg og but,
Man Kobold saae
Paa Gulvets Steen:
Hun stirred stivt
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de lodne Barme var Pandsre spændt,
Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad.

Og qvad en Sang
Der hæſligt klang,
Som Glam det lød
Af Hunden vred,
Naar, høit med Hvin,
Det vilde Sviin
Til blodig Død
Den ſønderſled.

Og fra Hel var der ſendt for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd af en Byrd ſaa høi:
Den arbeidſomme Peſt, ſortplettet af Hud,
Og den langſomme Sot, i det prægtigſte Tøi.

Utgardelok.

I Jetters Flok
Kun ei man ſaae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig,
I dyben Vraa
Var Sengen ſat.

Og til Utgardelok gik Gubberne hen
Med de Børnebørn ſmaae, begav dem til Ro.
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
I Silke, Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm;
Da kom med Drik
Hans gode Skiænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Mjød;
Da trængte de Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see
Hvad skulde skee;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud,
Det var et Værk
For Troldes Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax;
Skiøndt bredfulde Maal til funklende Rand.
En Oxe hun aad, samt otte Lax,
Tre Tønder af Mjøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
Saamegen Mad?
Saameget Korn?
Saameget Øl?
Det er dog sært!
Alt nu fortært?
Hun tømmer Horn,
Som Fingerbøl.

Men da meldte Loke, den Tærne saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:
Ei otte Nætter har Bruden spiist,
Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro
I Skiægget loe,
Sig bøied kiæk
Mod Asathor:
Da Ild der gik
Fra Gudens Blik,
Saa hin med Skræk
Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
I otte Nætter ei Freya sov,
Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En kulsort Een
Med Haar som Uld;
Men ung og glat,
Med Guldblikshat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom, det er Tid at gaae
Med din Brudgom tilsengs paa de bløde Siv!
Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrymur bød:
I Freyas Skiød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelskte to
Maae sværge Tro
Ved Midienat
Paa Mislnirs Jern!

Knap Ordet var sagt, før en Dværgeflok
Indslæbte Mislnir, paa Skuldre den bar;
Skiøndt mange de var, var der dog ei nok,
De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Mjølnir laa
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skiød,
Da saae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr;
Bredskuldret reiste sig Asathor,
Da mærkte de først hvem Bruden var.

Og høit i Harm
Han svang sin Arm,
Da blev hans Mod
Berserkegang.
Ved Mjølnirs Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred som Vaulundur Asathor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen,
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram.
I Brystet stod,
Dødt uden Blod,
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand og levendegiort:
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Mjølnir foer,
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaae.

Men Manden af Leer heed Mokkurkalf,
Han stirred, og tirred, slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asatialf,
Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tusind Liig,
Thi Thor var stærk
Med opbragt Siæl:
Han seired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke den Niding, af Blodet rød,
Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
Og fandt han en Jette som ralled i Død,
Saa loe han og stak ham endnu engang.

Nu blev det tyst
Som paa en Kyst,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;
Thor stirred mørk
Som i en Ørk,
Og alt var dødt
I skumle Bo.

Der laae de nu hver, de svømmed i Blod
De mægtige Riser, som knækkede Siv.
Forsvunden af Bierget var ældgamle Mod,
Forsvunden af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven naar
Dens Harm forgaaer,
Den seer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
För Raserie,
Den sørger stum
Med Ædelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungsindig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Grin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steeg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steeg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Vienlaage;
Hun høi som Hallen var og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en sælsom Ynde
Forbandt med Strænghed sig og mildned Vreden.

Jeg maa dig tunge Tidender forkynde!
Til Thor hun sang: Du smittet har din Ære,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Mislnir bære!
Det drsver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da Thor din Skiæbne rolig kold!

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde!
Fra Jorden brister kun den fæle Maske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil Eders Øine blænde.

Det rsrer dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgieves dog han varsler, — hsres ikke;
En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Vellyst brænde vil i Freyas Blikke,
Grum vorder Thor og Asaodin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
Da brister, Breidablik, dit Perletag!

Det grumme Spyd i Mørket Loke finder:
Ved Brodermordet kisles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor før dog brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker som Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke, kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Aser:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Een Lænder, og den tredie dine Haser.

Da vil sig ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, for fra Giftens Vælde
At redde Den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde!

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte;
Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Skette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Og skiænker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Øie sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue;
Det hielper ei, hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger;
Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Oxe stor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvictighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
De gamle Gran- og Egeskove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane;
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Og Jetters Latter Aserne forhaane.

Utgardeloke dybt i Biergets Skiød
Til sine Børnebørn skal heftig tale,
Og minde dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam for Gnypahule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiæbnen skiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid!
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og ingen skaaner meer den anden blid.

Da skiælver Ygdrasil og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Asers Øine læser,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen, til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig og hvæser.

Den skiønne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgardeloke staaer for Snekkens Rand,
Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
Og gøer saa høit, og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet slukkes de med Hvidstelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trint sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier klar i Kampen;
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd!
Da høres der en vældig Hestetrampen.

Asodin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

Med Gugner styrter Ulven han imøde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god,
Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asodins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder.
I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyseligt, mens Øiet brænder.

Ham Fenrisulven fræk imøde griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asathor med løftet Hammer!
Saa skiøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asathor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den overspræiter ham med Gift og sukker;
Blod farver Panden rødt, hvor Musset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart; ni Skridt derfra han gik,
Saa synker han og brustent Øie lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døe af Sorg og Smerte,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte;
Fra Krogen springer Loke frem som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelkærte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dværge dybt i Fieldet sukke,
De døe af Skræk; end lyner Aukthors Kerre,
Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre.
Alskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igjen Alfader ene Herre.

Jeg ſang om Guders og om Verdens Nød,
Nu tolker jeg det Haab, den Trøſt ſom følger:
En nyſkabt Jord ſtaaer frem af Havets Skiød.

Ungt ſpeiler Græſſet ſig i friſke Bølger,
Biergfoſſens Skum ſkal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen ſvæver og hvor Ørnen følger.

Da ſamles Aſerne paa Idaſlette,
De vaagne mildt til Liv og Glæder atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer ſtolt ſin Moders kiendte Veie;
Langt mere ſkiøn end hin, den alle ſkatter.

Da Menneſker igien ſkal Livet eie:
Lif og Lifthraſer vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen ſkal dem kiærligt pleie.

Som ſælſom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen ſig ſkynder Aſers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomſter ſkummer.

Der vil Alfader ſelv ſig aabenbare;
Sit Runeſkiold han dem fra Skyen ſikker,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsset, hvor Fiolen venligt nikker,
De finde, tegnet med en sielden Skrift,
Et gyldent Bretspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaete Ax fremskyde sig af Jorden,
Alt Ondt forsvinder! Ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst,
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
Der favner atter han sin Broder Høder;
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freya møder,
Der finder Freir igien sin Gerda troe,
Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Mislnir findes ei i Gimleboe:
Alfader skiænker Thor et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu — raabte Vola — jeg dig alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte.

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asathor.

I Skiødet Hamren laae, han kiendte Værget.
Dybt ved hans Side slumred rolig Tialf,
Lighoben vidned at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug; — da grubled hver en As og Alf!

Her ender Sangen om de høie Guder.